

Fragment:

Despre autor

Michaël de Riche-Villmont, un scriitor al misterelor și, în același timp, un scriitor romantic al spiritului nobiliar și cavaleresc!

Autor de literatură hispano-franceză, *a scris și publicat în limba franceză și spaniolă, lucrări, romane și articole istorice, având ca subiect cavalerismul medieval francez și iberic.*

El este și autor de romane polițiste, de dragoste și acțiune, bine cunoscute datorită stilului inconfundabil de a crea o succesiune logică și coerentă între evenimentele și acțiunile petrecute în evul mediu și urmările lor din zilele noastre. În cărțile lui, personajele medievale interacționează, prin mijloace misterioase, uneori magice, cu eroi de astăzi, generând întâmplări deosebite, iar aventurile cavalești determină, peste timp, desfășurarea unor acțiuni polițiste, în zilele noastre. Recurgând la ficțiune, el descrie evenimente și personaje reale din perioada medievală, utilizează expresii verbale adecvate epocii, ceea ce face ca cititorul să trăiască atmosfera vremurilor de mult apuse. Iar misterul și neprevăzutul fac aproape normală călătoria imaginară din lumea secolelor trecute, în lumea noastră, cu bunele și relele ei. Totodată, logica și naturalitatea acțiunilor eroilor cărților sale îl fac pe cititor să pătrundă firesc în lumea spiritelor, să le înțeleagă prezența în lumea materială ca pe un fapt firesc. Deși spiritele misterioase, fantomele care se materializează, induc teamă, în cărțile autorului spiritele sunt benefice, luptă cu răul pentru salvarea celor în primejdie.

Și, folosind ca pretext prezentarea unor aspecte de viață din zilele noastre, ale urmașilor vechilor cavaleri, autorul pune în oglindă valorile spirituale și modul de viață tradiționale, cu cele de astăzi, lăsând cititorul să le aprecieze, să le accepte sau să le respingă.

Păstrând caracterul de romane polițiste și cavalești, autorul descrie adevărate povești de dragoste, cu eroi cavaleri și castelene, cu urmașii lor, povești misterioase în care, din nou, apar magia și paranormalul.

Multe din întâmplările descrise în cărți, multe din personajele istorice, au o bază reală, ceea ce face romanele și mai atractive. Astfel, autorul Michaël de Riche-Villmont pune în evidență istoria bogată, eroică, a ținuturi iberice și france, a locuitorilor acestora, a familiilor nobiliare care au participat la scrierea istoriei.

Și nu în ultimul rând, mulți din eroii cărților lui Michaël Riche-Villmont sunt animăluțe, simpatice, iubitoare, care luminează și însuflețesc atmosfera domestică a prietenilor lor, oamenii.

Interesante, atractive, chiar documentare, romanele autorului te cuceresc de la primele pagini, iar surprizele și neprevăzutul te țin în tensiune, purtându-te de la sentimente și trăiri dramatice, la mari satisfacții, alături de eroii principali. Eroii care devin parte din trăirile și amintirile tale și după ce ai terminat de citit, oricare din cărțile acestui autor.

Deși romanele autorului sunt cărți de ficțiune, prin elementele documentare, istoric atestate, ele se constituie o cronică a primei cruciade creștine, a înființării ordinilor cavalești (Ordinul templier și Ordinul cavalerilor de Malta), fiind cărți de referință în acest domeniu.

Cărți de viață, de dragoste și acțiune, ce determină sentimente și trăiri profunde, romanele autorului Michaël Riche-Villmont devin parte a vieții sociale din locurile unde se desfășoară acțiunea. „Fantomele din Tarragona”, de exemplu, a determinat organizarea unor trasee turistice în provincie, care se derulează pe urmele eroilor Melissa și López. De asemenea,

„Dragoste și mister în Barcelona” se constituie ca un adevărat ghid la frumosului și misteriosului oraș Barcelona, cu legendele lui urbane.

De aceea, cărțile lui Michaël de Riche-Villmont nu trebuie să lipsească din biblioteca personală, ele devin, prin personajele lor, parte din trăirile cititorului oriunde s-ar afla el, frumoase, misterioase, pline de neprevăzut.

Capitolul 1 . Yvette Saullieu

Balul toamnei a fost așteptat ca principalul eveniment monden al toamnei. Ca de obicei, s-a desfășurat în sala de recepții a Complexului expozițional din Nice și la el au participat aproape două sute de persoane din lumea notabilă de pe Rivieră. Era un bal de caritate organizat de Asociația caritabilă “Sfântul Ioan “ din Marseille, condusă de doctorul Armand de St. Denis-Chamont. Potrivit vechilor tradiții, asociația organiza două baluri de caritate pe an, în fiecare primăvară și toamnă câte unul, în Marseille și Nice, prin rotație. Prestigiul balului, câștigat în ani de zile, prin rangul, educația și notorietatea profesională persoanelor participante, programul de o calitate deosebită și sumele de bani ce erau adunate, a depășit de mult regiunea Provence. Astfel, erau participanți, invitați de organizatori, veniți din Roma, din Paris, dar și din alte mari orașe, așa cum se întâmplase și de această dată. Iar pentru acești distinși oaspeți, organizatorii au închiriat una din cele mai frumoase săli din oraș, pentru desfășurarea balului.

În sala mare, aranjată și pavoazată cu grijă, chiar cu artă, erau trei rânduri de mese puse în lungime, iar în partea de est a sălii fusese ridicat un podium pentru orchestra Operei, care susținea programul muzical.

În dreapta sălii, era holul mare pentru dans, despărțit de sală prin stâlpi de susținere și nenumărate arcade, hol ce a fost proiectat și construit după modelul celui aflat în palatul imperial din Viena.

De la balul de caritate nu putea lipsi doctorul Armand de Chamont, președintele asociației. Acesta a venit la bal împreună cu soția, Sophie, cu fiica Evelyne și fiul său Phillip, având rezervate locuri, împreună cu ceilalți membri ai asociației și cu invitații de onoare, în partea din față, lângă orchestră.

Unul din momentele cele mai așteptate ale programului, era cel care cuprindea două recitaluri de muzică de operă. Majoritatea celor prezenți în sală, invitați și membrii ai asociației caritabile, erau buni cunoscători ai muzicii de operă. Mai mult, invitarea unui interpret la aceste baluri era ea însăși o recunoaștere a valorii interpretative a aceluia invitat.

Și membrii familie de Chamont erau cunoscuți ca iubitori ai muzicii clasice, la fel ca mulți din prietenii lor. De aceea, pentru ei era o mare bucurie ori de câte ori mergeau la operă, iar acum așteptau cu nerăbdare recitalul la pian, susținut de celebrul Mathias Brenuille și cel susținut la vioară de tânăra Yvette Saullieu, din Marseille.

Și nu au așteptat în zadar, a fost un adevărat eveniment muzical al anului. Pianistul Mathias Brenuille nu s-a dezmințit, fiind aplaudat minute în șir. Iar tânăra Yvette Saullieu, asistentă la Conservator, a făcut senzație interpretând piese muzicale de Wagner cu un talent ce i-a surprins pe toți ascultătorii. Frumoasă și modestă, după ce a terminat recitalul, a primit cu bucurie și satisfacție ropotele de aplauze și ovațiile ascultătorilor. Și totuși, emoțiile au copleșit-o într-atât, încât și-a pierdut firea, nu a mai știut ce să facă, pe unde să plece de pe podium. A fost salvată de dirijor, obișnuit cu astfel de situații, care a luat-o de braț și a condus-o în spate, spre sala garderobei, unde o așteptau părinții acesteia.

Doctorul Phillip de Chamont, uimit de frumusețea și talentul tinerei, a urmărit recitalul cu plăcere încă de la primele acorduri. Cunoștea bine opera lui Wagner. L-au atras, la Wagner, mai ales piesele ce aveau ca subiect legendele cavalerismului medieval, cum ar fi Parsifal, sau opera Lohengrin, despre cavalerii Sfântului Graal. Era cu adevărat o plăcere să le reasculte aceste piese muzicale. Pe măsură ce violonista interpreta părțile cele mai dificile ale operei muzicale, Phillip devenea tot mai atent, apoi a rămas uimit de interpretarea personală, plină de pasiune, de dramatism. Și-a luat privirea de la interpretă și s-a întors către părinții săi, apoi spre cei din sală. Uimirea se citea în ochii tuturor iar mama sa, Sophie, a înclinat ușor din cap, semn că interpretarea era magnifică.

Phillip a rămas cu ochii pe tânăra violonistă până la terminarea recitalului, când s-a ridicat în picioare aplaudând-o, la fel ca și ceilalți ascultători. A văzut că, datorită emoției, nu știa ce să facă, dar a mai văzut, cu ochii de medic și epuizarea fizică și psihică ce a pus stăpânire pe tânăra violonistă. S-a ridicat de la masă, și-a cerut scuze părinților și a plecat spre sala unde erau dirijorul și tânăra Saullieu, în spatele podiumului. A ajuns exact în momentul când aceasta s-a clătinat, cuprinsă de o stare de leșin, gata să se prăbușească pe podea. Phillip a făcut un pas înainte și a reușit să o prindă în brațe, apoi a ridicat-o ușor și a așezat-o într-un fotoliu.

- Sunt medic, le-a spus el părinților tinerei violoniste, cred că trece printr-o stare de epuizare fizică.

- A muncit mult în cursul anului, chiar și pentru acest spectacol, iar la toate s-au adugat emoțiile recitalului, a spus doamna Saullieu.

- Dacă suneți de acord, o vom transporta la Spitalul Universitar și-i vom face toate analizele. Ar trebui să rămână în spital până mâine.

- Sper să nu fie ceva grav, a spus domnul Saullieu. Desigur, dacă dumneavoastră considerați că trebuie dusă la spital, vă vom însoți și noi.

- Voi chema o ambulanță, va primi ajutorul de urgență necesar și vom merge împreună la spital. Doar să-mi anunț părinții, s-a scuzat el.

Apropiindu-se de părinții săi, le-a relatat ceea ce s-a întâmplat și ce decizie a luat.

- Foarte bine ai procedat, i-a răspuns doctorul Armand. Mergi la spital?

- Da, m-am gândit că așa este mai bine, să fiu acolo.

- Noi te așteptăm aici. Sper că nu este nimic grav.

Yvette Saullieu și-a revenit înainte de sosirea ambulanței, dar privirea îi era încetșoșată și și căuta părinții, neștiind ce i se întâmplase.

- Suntem aici, draga mea, i-a spus doamna Saullieu, ținându-i mâna între palmele sale.

- Ce s-a întâmplat? a întrebat ea, cu o voce slabă.

- Ai avut un moment de epuizare, nimic grav. Vom merge la spital pentru niște analize.

- Rămâneți cu mine, da?

- Desigur. Va sta cu tine și domnul doctor, i-a spus mama indicându-l pe Phillip.
- Sunt doctorul Phillip de Chamont, domnișoară. Voi rămâne cu dumneavoastră cât timp va fi nevoie pentru analize. Am ocazia, acum să vă felicit pentru extraordinarul dumneavoastră recital. Un recital cu adevărat regal.

Fața tinerei a început să se înroșească ușor. Cuvintele medicului i-au făcut plăcere, iar recunoșterea deschisă de către un străin a talentului ei i-a dat putere. A încercat să se ridice, dar Phillip s-a opus.

- Așteptați să vină medicul ambulanței, domnișoară, el vă va spune ce să faceți. Acum, odihniți-vă.

Medicul a ajuns în câteva minute și, după îndeplinirea procedurilor, a decis ca tânăra să meargă la spital cu ambulanța, așa cum spusese și Phillip.

- Doamnă, domnule, s-a adresat el familiei Saullieu, dacă doriți, mergeți împreună cu mine la spital.

- Să nu vă deranjăm, a spus domnul Saullieu.

- Nu este nici un deranj, domnule, mă bucur să vă fiu de folos. Mergem cu mașina mea și, după ce vedem că totul este în ordine, revenim aici.

În nici cincisprezece minute au ajuns la spitalul Universitar, unde Yvette fusese deja dusă la laborator pentru efectuarea analizelor, de către colegii lui Phillip. Acesta a luat un halat și a intrat în laboratorul unde tocmai se efectua electrocardiograma. Văzându-l, Yvette i-a zâmbit bucuroasă.

- Ce bine că ați venit, domnule doctor, îmi este teamă de spital. Stați cu mine?

- Bineînțeles, de aceea am venit. Părinții dumneavoastră sunt în sala de așteptare. Așteptăm rezultatele primelor analize.

După mai bine de jumătate de oră, timp în care i s-au efectuat tinerei diverse analize, Yvette și Phillip au revenit în sala de așteptare. Starea ei psihică s-a îmbunătățit mult, simțea doar o oboseală fizică, iar fața îi era încă palidă.

- Vă voi face internarea, domnișoară Saullieu, i-a spus medicul de gardă. Până dimineață sunt gata toate analizele, dar din cele preliminare, se pare că treceți printr-o stare de epuizare cronică. Vom vedea mâine toate datele și ne vom pronunța.

S-a întors către Phillip:

- Rămâi aici în continuare, domnule doctor?

- Da, rămân până când pacienta va adormi. Mulțumesc pentru ajutor!

- De aceea suntem aici, i-a răspuns colegul lui, zâmbind trist. Îmi pare rău, dar cred că nu este doar o stare de epuizare. Mă voi pronunța după ce obțin rezultatele analizelor, dar ceva nu este tocmai în ordine.

- Vrei să spui că ar putea fi ceva mai grav?

- Da, dar, repet, nu pot spune nimic mai mult. Nu le spune nimic părinților domnișoarei.

- Bine, am înțeles. Mulțumesc.

Părinții lui Yvette îl priveau întrebători pe Phillip.

- Totul este în ordine. Voi rămâne cu domnișoara în salon până va adormi, iar mâine dimineață, la prima oră, voi fi aici. Îmi lăsați un număr de telefon și vă voi ține la curent. Acum, ar fi bine să vă înapoiți la sala de bal. Vocea lui era calmă, încurajatoare, iar privirea deschisă arăta că nu era îngrijorat de starea pacientei.

- Credeți că putem sta acolo, liniștiți? Nici vorbă.

- Este mai bine pentru dumneavoastră și pentru domnișoara Yvette să mergeți, în continuare, la bal. Va adormi liniștită dacă va ști că este totul în ordine cu dumneavoastră. Voi fi eu aici. Este mai bine așa, credeți-mă.

- Atunci, mergem înapoi la sala de bal, a spus domnul Saullieu, întinzându-i o carte de vizită. Vom lua un taximetru. Vă mulțumim, domnule doctor.

- Nu aveți pentru ce, domnule.

Phillip de Chamont s-a îndreptat spre salonul 114, aflat la primul etaj, unde fusese internată Yvette. Urcând scările, a sunat-o pe mama sa și i-a spus că va mai rămâne un timp la spital, dar se va înapoia la ei de îndată ce va fi posibil.

Asistenta era în salon și se ocupa de Yvette. Îi făcuse o injecție și completa niște formulare cu observațiile medicului.

- Va primi un somnifer, domnule doctor și se va odihni, a spus ea, punând fișa de observații în spațiul destinat acesteia. Abia am avut timp să schimbăm lenjeria, bolnava care a fost aici a plecat de câteva minute, a mai spus ea. Salonul are fereastra spre parc și soarele luminează încăperea întreaga dimineată. Este un salon luminos, se va simți bine aici.

- Mulțumesc, i-a spus Phillip. Voi pleca mai târziu, după ce adoarme. Dacă apare ceva, te rog să mă suni și pe mine.

- Bineînțeles, domnule doctor.

Yvette era întinsă pe pat, cu o tranfuzie la mâna stângă. Îl privea speriată pe Phillip, iar ochii ei îl priveau rugători.

- Mi-e frică, domnule doctor, a spus ea, ceea ce-i mai spusese de câteva ori. Să nu plecați.

Ochii, fața și întreaga ei stare îl înduioșau, mai ales după ceea ce-i spusese colegul lui, medicul de gardă. Era parcă mai frumoasă așa, neajutorată, speriată și simțea nevoia să o protejeze, să o apere de orice rău ar putea surveni. Dar trebuia să aștepte până dimineată, să vadă și el rezultatele analizelor medicale. I-a luat mâna între palmele sale, iar ea l-a strâns de mână, îngrijorată.

- Nu sunt bolnavă, nu-i așa?

- Nu, domnișoară, doar obosită. Veți fi bine supravegheată aici și totul va fi în ordine, a spus el cu un zâmbet încrezător.

Somniferul a început să-și facă efectul și Yvette a adormit. Fața i s-a destins, iar respirația era normală, liniștită. Phillip a privit-o îndelung, ținându-i încă mâna. Îi plăcea această tânără, i-a încântat auzul cu vioara ei, iar acum îl încânta cu fața ei frumoasă și nevinovată. Parcă o cunoștea de mult timp, nu de doar câteva ore. S-a ridicat cu greu de lângă ea, punându-i ușor mâna pe pat. Din ușă s-a întors și a privit-o lung. *“Doamne ai grijă de ea! Îmi doresc din tot sufletul să nu fie nimic grav.”*

Phillip se simțea puțin obosit. S-a îndreptat spre mașină și a demarat, intrând pe bulevardul aglomerat. A mers încet, până la clădirea unde se desfășura balul. După ce a parcat mașina, a intrat pe holul mare, trecând printre dansatori și a ajuns în sala mare, de bal. Tocmai se terminase strângerea de fonduri, iar invitații, mai relaxați, au ocupat ringul de dans. Părinții lui erau în sală și vorbeau cu părinții domnișoarei Yvette.

- Ai noutăți, Phillip, l-a întrebat tatăl său, Armand când l-a văzut apropiindu-se de ei.

- Nu am noutăți. Domnișoara este internată și acum doarme. I s-a făcut o transfuzie pentru întărirea organismului, iar dimineată, când vor fi gata rezultatele analizelor, voi fi și eu acolo.

- Vă mulțumim domnule doctor, i-a spus domnul Saullieu. Părinții dumneavoastră au fost atât de amabili și ne-au încurajat. Vom rămâne la hotel și dimineată vom merge și noi la spital.

- Eu voi fi acolo, vă aștept, le-a spus Phillip.

Deși incidentul le-a creat o stare neplăcută, Phillip și părinții lui au trecut repede peste acesta și au fost cuprinși de atmosfera plăcută, veselă a evenimentului. La sentimentul de veselie din sală, s-a adăugat și cel de mulțumire pentru reușita acelei acțiuni de binefacere, acțiune organizată în beneficiul unor copii sărmani.

Noaptea târziu, membrii familiei de Chamont, bine dispuși, au părăsit sala de bal și, cu autoturismul condus de Phillip, s-au îndreptat spre cartierul Mont Boron, unde acesta locuia. Ocolind campusul, au intrat pe bulevardul bine iluminat, ce mergea

paralel cu faleza. Erau destul de puține mașini, oricum la sfârșitul lunii septembrie se terminase și sezonul estival.

O mulțime de polițiști erau pe faleză, chiar înainte ca bulevardul să se intersecteze cu șoseaua ce urca spre Mont Boron. Toate mașinile încetiniseră, iar polițiștii priveau atent pasagerii fiecărei mașini.

- Probleme în Mont Boron, domnule? l-a întrebat Phillip pe unul din polițiști .

Acest i-a privit suspicios, dar văzând că poartă haine elegante, de seară, a devenit respectuos.

- Nu, domnule. A fost, ceva mai devreme, o răfuială cu împușcături între două bande, dar acum este liniște. Se petrec rar astfel de întâmplări la noi, dar se mai întâmplă.

- Mulțumesc, domnule polițist.

- Vă doresc noapte bună, domnule.

Și-au continuat drumul pe strada largă ce urca spre vârful dealului și au oprit în fața garajului. Luminile în casă erau toate aprinse, semn că Madame Lisa, menajera, nu se culcase, a așteptat venirea lor.

- Domnule Armand, doamna Sophie, ce mult mă bucur că sunteți toți aici, împreună cu dragii mei copii.

Madame Lisa se agita, se mișca prin salon, nu știa cum să-și exprime fericirea de a-i avea pe toți în grija ei.

- Cu ce să vă servesc, de mâncare nu este cazul, dar o cafea, un vin, un pahar cu suc de portocale?

- Madame Lisa, i-a spus Sophie amuzată, nu avem nevoie de nimic, doar un duș și la culcare.

- Dar nu se poate să mă supărați, un suc natural de lămâie cu miere ajută la somn.

Râzând, Phillip a cerut câte un pahar de vin pentru toți patru, ceea ce a liniștit-o pe menajeră, în sfârșit, iar ei se puteau pregăti de culcare.

- Plecați astăzi sau mai rămâneți, *papá*? Eu merg de dimineață la spital.

- Cred că vom rămâne și astăzi, ce spui, draga mea? a întrebat-o pe soția sa, Sophie. Dar tu, Evelyne?

- Rămânem au răspuns amândouă odată. Dar sun la spital, la Marseille, a spus Evelyne, să-i anunț că astăzi nu merg acolo.

- Foarte bine, mă bucur că rămânem toți, aici, a răspuns Phillip. Și chiar se bucura de prezența lor. Voi merge la spital, de dimineață și după ce vom termina analiza stării de sănătate a tinerei miziciene, vin spre casă. Mă străduiesc să vin și eu mai devreme. Pentru bucuria de a vă avea aici, cu mine, a spus el, ridicând paharul cu vin.

Vinul și atmosfera plăcută din casă i-a făcut să simtă o ușoară oboseală, plăcută, ce anunța un somn liniștit.

Phillip a adormit ușor, cu gândul că pacienta Yvette Saullieu își va reveni complet în câteva zile și va încânta cu muzica ei cât mai mulți iubitori ai artei.

Gîndul la ea l-a făcut să aibă un vis frumos. Yvette, îmbrăcată cu un șort alb, bluză subțire de culoarea cerului, albastru azur, alerga împreună cu un câțel pe gazonul din Chamont. Iar el o privea de pe terasă, stînd lângă Sophie și Armand. Era atîta bucurie în jur, încît Armand, de obicei sobru, s-a alăturat celor doi, lui Yvette și câțelului. Dimineața, datorită visului, Phillip s-a trezit cu o mare bucurie în suflet. Bucurie accentuată de prezența întregii familii și a micului dejun ce-i amintea de anii copilăriei.

La ora șapte și jumătate, Phillip de Chamont era déjà la intrarea în spital și a urcat spre etajul trei, unde-și avea cabinetul, în cadrul secției de neurologie. Și-a îmbrăcat hainele de spital, a trecut în revistă împreună cu medicul de gardă și asistenta șefă toate cazurile urgente, apoi a coborât, pentru câteva minute, la primul etaj, îndreptându-se spre salonul 114.

În fața lui mergea un doctor, ce purta halatul secției, halat de culoare alb gălbui. Doctorul privea numerele saloanelor, ceea ce l-a surprins pe Phillip. «*Poate este nou în secție, dar în câteva zile învață unde sunt toate încăperile, inclusiv laboratoarele*», s-a gândit el. A devenit, însă, atent atunci când a văzut că doctorul s-a oprit în fața salonului 114 și a privit atent, în dreapta și în stânga, de-a lungul holului. Necunoscutul, cu un aer neliniștit, a deschis ușa și a intrat, închizând-o repede după el. Phillip a grăbit pașii și a deschis, la rândul lui, ușa salonului. Doctorul stătea lângă patul lui Yvette, cu o seringă în mână și tocmai i-a făcut o injecție.

La apariția lui Phillip în ușa salonului, Yvette și-a întors capul spre el și l-a privit surprinsă, dar și bucuroasă.

- Bună dimineața, domnule doctor, a salutat ea, cu o voce plăcută.

Necunoscutul a pus încet seringă pe noptieră, stând cu spatele la Phillip, după care, brusc, s-a întors spre acesta cu un pumnal în mâna dreaptă. Yvette a scos un țipăt, iar doctorul necunoscut a făcut rapid un pas înainte și a lovit cu pumnalul spre abdomenul lui Phillip. Instantaneu, acesta a dus piciorul stâng în spate și mâna dreaptă în față, iar cu antebrațul a deviat lovitura spre exterior. A prins cu mâna dreaptă pumnul în care agresorul ținea arma, l-a lovit în abdomen cu mâna stângă, s-a răsucit și i-a dus mâna cu pumnalul spre spate, făcându-l să se aplece în față. De durere, atacatorul a scăpat pumnalul din mână și a îngenunchiat. Phillip l-a lovit scurt, puternic, în ceafă cu latul palmei și agresorul a căzut la pământ, fără să mai miște.

Yvette l-a privit pe Phillip cu ochii mari, îngrozită, fără să scoată un cuvânt. Era pe punctul de a-și pierde cunoștința. Fără să stea pe gânduri, Phillip a apăsat butonul de urgență pentru a chema echipa de serviciu, apoi a luat telefonul mobil și a sunat la poliție.

Medicul ce fusese noaptea de gardă, doctorul Maridan, a intrat în grabă, întrebându-se ce se întâmplase, dar s-a oprit brusc, văzând scena. Phillip era în picioare, lângă patul lui Yvette și o lovea ușor peste obraz : «*Yvette, Yvette!*» Pe podea, cu fața în jos și legat de mâini cu un pansament, era un necunoscut îmbrăcat cu haine de spital și halat de medic. Două asistente au apărut, grăbite și ele, în spatele medicului.

- Ce se întâmplă aici, doctore? a întrebat medicul uluit.

- Cred că-și pierde cunoștința, a răspuns Phillip.

Medicul și asistentele au început procedura și în câteva minute Yvette părea că-și revine, dar îi era imposibil să scoată un cuvânt.

- Îmi puteți explica și mie ce se întâmplă? s-a întors medicul către Phillip.

- Încerc, dar nici eu nu știu. Când am intrat în salon să o văd pe pacientă, necunoscutul tocmai i-a făcut o injecție. Apoi, m-a atacat cu un pumnal, dar am reușit să-l imobilizez. Am anunțat deja poliția, trebuie să sosească.

- Dumneavoastră doctore, l-ați imobilizat? a repetat medicul de gardă. Cum, cu ce?

- Cu mâinile, a răspuns Phillip calm, natural.

Medicul l-a privit neîncrezător.

- Da, am văzut, a murmurat Yvette, cu o voce slabă.

Cei doi medici s-au întors spre ea.

- Cum vă simțiți, domnișoară, a întrebat-o medicul Maridane.

- Îmi este din ce în ce mai rău. Îmi amorțesc mâinile și picioarele, abia le simt.

- I-a injectat ceva nociv, otrăvitor, a strigat Phillip. Repede, luați seringă și sânge pentru analize și puneți pacienta la aparate. Trebuie să neutralizăm cât mai repede otrava dar, mai întâi, să aflăm ce anume i-a injectat.

Doctorul Maridan a apăsat butonul de alarmă pentru a chema ajutoare și în salon a început agitația.

Necunoscutul a început să-și revină, s-a mișcat, a simțit că este imobilizat și a început să vorbească repede, sacadat, într-o limbă străină. Nici nu a încercat să se ridice de la podea. Phillip l-a prins de umeri și l-a scos din salon, pe hol, pentru a face loc echipei medicale.

Pe scări s-au auzit zgomote făcute de pașii mai multor persoane care alergau și trei polițiști, îmbrăcați în uniformă, și-au făcut apariția pe hol. S-au oprit lângă Phillip și necunoscutul imobilizat, privind-i cu suspiciune.

- Domnule doctor, am primit apelul de urgență. Vă rog să-mi spuneți ce s-a întâmplat, i s-a adresat unul din polițiști, care părea a fi șeful. Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, înalt, slab, cu ochii iscoditori. Nu-și lua privirea de la cel imobilizat, întins pe pardosea.

Phillip a povestit totul, amănunțit polițiștilor, care l-au ascultat răbdători, dar neîncrezători. A intrat în salon și s-a înapoiat imediat cu pumnalul necunoscutului.

- Iată, pumnalul este aici. L-am ridicat de pe podeaua salonului, unde l-a scăpat din mână, iar seringă va fi trimisă de urgență la laborator. După ce vom lua probe pentru analiză, vă predăm seringă și veți găsi, pe ea, amprentele lui. Nu poartă mănuși, după cum vedeți. Sunt curios ce substanță este în seringă. Probabil una cu efect mortal, fiindcă pacienta atacată de el a intrat în comă.

- Dar de ce vrea să o ucidă? O cunoște? a întrebat polițistul.

- Nu, domnule, i-a răspuns Phillip. Este una din cele mai apreciate violoniste, nu cred că are în anturajul ei astfel de persoane. Mă îndoiesc de faptul că ar avea dușmani care să încerce să o ucidă și încă, în acest mod.

- Vorbești franceza? l-a întrebat polițistul pe agresor.

Acesta a spus câteva cuvinte în acea limbă străină, ca și mai înainte, când era în salon.

- Îl vom lua la sediu și-l vom cerceta pentru tentativă de omor, a spus polițistul, punându-i cătușele peste legătura făcută de Phillip, cu pansamentul.

- Stați puțin, le-a spus Phillip, am o idee. Ieri seară, în acest salon a fost internată o altă persoană. Așteptați câteva momente, le-a spus el și a intrat în salon. A revenit imediat, însoțit de una din asistentele medicale.

- Spuneți domnilor, cine a fost acea persoană?

- O tânără străină, rănită grav într-un schimb de focuri ce a avut loc între bande de interlopi, a răspuns asistenta. Fiind în stare gravă, a fost operată și mutată în alt salon.

- Pentru mine este clar, a spus Phillip cu o voce sigură, calmă.

Toți îl priveau curioși, mai ales polițiștii.

- Da, cred că agresorul a confundat-o pe pacienta noastră cu acea tânără rănită în cursul serii. Venise probabil să-i închidă gura, să lichideze un martor al confruntării de ieri seară.

- S-ar putea să aveți dreptate, domnule doctor, a spus polițistul. Vom face cercetări. Va veni cineva de la noi să vă ia o declarație.

- Sunt la dispoziția dumneavoastră, domnilor.

Phillip și-a privit ceasul, i s-a părut că au trecut ore de la venirea lui în salon, în realitate totul s-a petrecut în câteva minute. A privit gânditor după polițiștii care plecau, luându-l cu ei pe agresorul necunoscut. S-a întors și a intrat în salon, unde a rămas doar doctorul Maridan și asistenta de serviciu.

- A intrat în comă? Phillip știa acest lucru, dar întrebarea, retorică, a pus-o fără să se gândească. În tonul lui s-a simțit regretul profund pe care l-a simțit când a văzut-o pe Yvette conectată la aparate.

- Da, încercăm transfuzie de sânge, să o ținem în viață până aflăm ce substanță i-a fost injectată. Abia după aceea căutăm antidotul. Aștept aici, nu durează mult până ne parvin primele rezultate ale analizelor.

- Rămân și eu, dacă nu deranjez, i-a spus Phillip. Cu ce vă pot ajuta?

- Deocamdată, cu nimic. Pe fondul surmejaului, a intervenit și acest incident, a continuat Maridan. Pacienta noastră este surmenată, dar are și un deficit de celule roșii. Dacă o vom putea salva, ar trebui să începă urgent un tratament medicamentos, pe care i-l voi prescrie pe foaia de externare, cu indicațiile pentru viitor. Se va impune odihnă, multă odihnă. Dar ce vă spun eu dumneavoastră, doctore, doar sunteți medic. Sunt prea optimist, nu-i așa?

- Nu, deloc. Îmi place cum gândiți. Aș vrea să fiu și eu așa optimist, ca dumneavoastră.

Vocea lui, Phillip, mai ales tonul folosit de acesta, i-a atras atenția lui Maridan. Phillip, colegul lui, părea afectat de starea pacientei, mai afectat decât ar fi fost normal pentru un medic.

- O cunoașteți bine?

- Nu. Am întâlnit-o astă seară.

Și, pentru a trece mai ușor timpul, Phillip i-a povestit colegului său întreaga întâmplare de la balul de caritate și ceea ce a urmat până când a ajuns bolnava la spital.

- M-a impresionat că era așa de speriată, nu înțelegea ce i s-a întâmplat și de aceea am și însoțit-o la spital.

- Ai făcut bine. Credeam că o cunoaști.

- Nu. Pe lângă faptul că era bolnavă, îi datorez acest ajutor pentru că a fost prezentă la balul organizat de noi. A avut un recital de excepție.

- Mă uimești din nou. Eu sunt doctorul Gilles de Maridane.

- Am văzut numele pe halat. Eu sunt Phillip de Chamont.

- Te cunosc, doctore, de la conferințele profesionale. Mă bucur că te-am cunoscut mai bine. Păcat, doar că în aceste împrejurări nefericite.

- Și eu îți mulțumesc pentru atenția pe care i-ai acordat-o pacientei.

- Mi-am făcut doar datoria. Să sperăm că totul va fi bine.

- Le voi explica eu părinților starea în care se află domnișoara Saullieu. Merg acum spre sala de așteptare, unde cred că au ajuns deja. Până când mă înapoiez, poate ajung și rezultatele analizelor.

- Mergi liniștit, sun eu acum la laborator.

În sala de așteptare, domnul și doamna Saullieu erau deja impacientați de lipsa oricăror știri despre Yvette. Au venit de dimineață, devreme, neliniștiți de starea de sănătate a fiicei lor. Aveau cele mai negre gânduri, iar când Phillip a intrat în sală, l-au privit pe acesta plini de speranțe.

- Doamnă, domnule, bună dimineața! Starea fiicei dumneavoastră este constantă. A survenit o schimbare în starea ei, care i-a determinat pe medici să solicite noi analize. Asta înseamnă că va mai rămâne în spital pentru supraveghere.

Părinții lui Yvette s-au schimbat la față.

- Mă gândeam eu că Yvette are ceva mai grav decât o simplă epuizare fizică, a constatat, cu durere, domnul Saullieu. S-a depistat vreo boală?

- Până acum, nu a fost identificată nici o afecțiune cronică, dar starea ei presupune extinderea analizelor pentru o mai profundă evaluare. Asta și fac medicii în acest moment. Dacă până mâine se va simți mai bine, într-o zi, două, va fi externată. Eu, unul sunt optimist și încrezător în capacitatea medicilor de depista orice eventuală afecțiune. Oricum, vă voi ține la curent cu starea domnișoarei. Am numărul dumneavoastră de telefon și vă voi suna.

- Și noi ce avem de făcut, doar să așteptăm?

- Da, doamnă, să așteptați cu încredere ca tratamentul să ajute corpul ei tânăr să-și revină. Ar fi bine să mergeți în oraș și să găsiți ceva de făcut pentru ca așteptarea să nu fie așa obositoare.

- În aceste condiții, vom pleca la Frejus, este foarte aproape de Nice. Acasă, trece timpul mai ușor.

- Este o idee bună, domnule Saullieu. Eu voi rămâne aici și după program. Vă voi ține la curent cu evoluția stării de sănătate a domnișoarei Saullieu.

- Mulțumim, domnule doctor, mulțumim din toată inima.

La înapoierea sa în salonul 114, dr. Phillip de Chamont l-a găsit pe dr. Maridan discutând cu dr. George Etang, șeful secției. Acesta ținea în mână rezultatele primelor analize medicale făcute bolnavei Saullieu și tocmai îi spunea părerea sa lui Maridan.

- Dacă asta ar fi singura substanță injectată bolnavei, am putea începe imediat procedura de detoxifiere.

- Da, aveți dreptate, dar dacă este o combinație de substanțe, simpla detoxifiere i-ar putea agrava starea în care se află. Cred că este mai bine să așteptăm și celelalte rezultate.

- Dar ea, sărmana, poate aștepta? i-a răspuns, printr-o întrebare, dr. George Etang.

- A, domnul doctor de Chamont, s-a întors el spre Phillip, abia atunci sesizându-i prezența în salon. Ați vorbit cu părinții bolnavei?

- Da, domnule doctor, am încercat să-i liniștesc. Dar, i-a și pregătit pentru ceea ce ar putea fi cel mai rău lucru. Voi mai vorbi cu ei la telefon.

- Foarte bine. Noi tocmai am studiat primele analize medicale. Substanța injectată este o supradoză de drog, produs în zona Afganistanului. Norocul bolnavei a fost că individul nu i-a injectat întreaga cantitate de substanță aflată în seringă. Altfel, am fi pierdut-o.

- Dr. De Chamont l-a imobilizat pe agresor, împiedicându-l să-și finalizeze intenția criminală, a remarcat dr. Maridan, pe un ton oarecum laudativ.

- Da? Felicitări, colega. Domnișoara îți datorează salvarea ei, i-a răspuns șeful secției, privindu-l cu atenție. Dar mi-e teamă să nu fie un amestec de substanțe, drog și otravă. De aceea, ne gândim ce să facem, aplicăm procedura de detoxifiere, sau așteptăm toate rezultatele? Ce spuneți?

- Cred că ar trebui continuată transfuzia cu sânge, concomitent cu preluarea sângelui contaminat. Nu sunt specialist în toxicologie, ar trebui să consultăm colegii specializați în acest domeniu. Ei trebuie să vadă primii analizele finale pentru a decide ce trebuie făcut. Dar, acum, să continuăm transfuzia, cum am spus.

- Poate ai dreptate. Au fost deja consultați colegii toxicologi și au aceeași propunere ca și dumneavoastră. Așa vom face și așa vrea să fiu ținut la curent cu evoluția situației, le-a spus șeful secției, îndreptându-se spre ușă.

Până seara, nu s-a ameliorat cu nimic starea tinerei Yvette Saullieu, dimpotrivă. Starea comatoasă s-a accentuat, iar o echipă medicală o supraveghea permanent. Rezultatele finale nu au indicat prezența altor substanțe în sânge, în afara drogului. Dar, formula chimică necunoscută a acestuia i-a împiedicat pe medici să găsească un antidot care să-i anihileze efectele. Soluția găsită a fost aceea de a lăsa organismul să lupte cu drogul și să-l elimine, treptat. Asta, dacă organismul ei slăbit ar fi fost capabil să lupte.

Au trecut astfel, trei zile, lungi și obositoare. Interesul profesional al lui Phillip față de tânăra suferindă, s-a transformat, fără ca el să-și dea seama, într-un interes personal, fiind lângă patul ei zi și noapte.

La întrebările părinților tinerei, Phillip și biroul de informații al spitalului le-au răspuns prin fraze din ce în ce mai vagi, lăsând să se înțeleagă faptul că evoluția negativă a "bolii", cum o numeau ei, nu excludea nimic. Se putea produce chiar și o tragedie. Cu pregătirea lui de neuropsihiatru, Phillip le-a fost aproape, pregătindu-i pentru ceea ce era mai rău.

Dimineața, devreme, dr. Phillip de Chamont a părăsit spitalul, îndreptându-se spre casă. Era ora la care, în ultimile trei zile, mergea să facă un duș și să-și schimbe hainele, după care se înapoia în salonul tinerei Yvette Saullieu. A băut o cafea bună, făcută de Madame Lisa și

au discutat despre pacienta pe care Phillip încerca să o ajute, după cum spunea el. Dar Madame Lisa, cu instinctul ei de femeie, și-a dat seama că Phillip era mult prea interesat de acea tânără. Chiar preocupat, ceea ce i-a arătat credincioasei menajere, adevărată mamă pentru el, că un sentiment mai profund decât compasiune punea stăpânire pe el. Și, din câte a înțeles ea, tânăra era într-o stare gravă, iar dacă s-ar fi întâmplat ceva rău cu ea, pentru Phillip ar fi fost aproape o tragedie. Profesională și sentimentală. Iar ea nu voia să i se întâmple tocmai lui o astfel de tragedie și încerca să-i transmită o stare de oarecare detașare față de pacientă. Fără să reușească, însă. Lucru, de altfel, vizibil. Și totuși? Atitudinea ei i-a făcut tânărului mai mult bine decât și-a dat el seama.

Phillip și-a terminat de băut cafea și, cu gesturi care trădau oboseala acumulată în ultimile zile, a ieșit din casă, mergând spre mașină. Circulația în oraș era ceva mai lejeră la acea oră, astfel că în câteva minute a ajuns în campus. Frământat de gânduri, mai mult întrebări despre ceea ce ar putea face pentru tânăra bolnavă, a intrat în salonul unde aceasta era internată. Încă din ușă, și-a dat seama că ceva s-a întâmplat. Era prezent șeful secției, dr. Maridan și trei asistente, care o resuscitau pe pacientă. Privind scena, Phillip a simțit fior de teamă și o senzație de căldură i-a cuprins pieptul. Nu a mai avut niciodată o astfel de senzație față de un pacient. După minute bune de așteptare și neliniște, dr. George Etang s-a îndepărtat de patul pacientei, cu un sentiment de satisfacție.

- Am salvat-o. Ați procedat bine, mulțumesc.

Văzându-l pe Philip, a rămas surprins de înfățișarea acestuia. Fața îi era galbenă și privirea ațintită asupra pacientei.

- Cred că pericolul a trecut, dr. Chamont. Era să o pierdem, dar totul este bine, acum.

- Mă bucur, domnule doctor. Phillip a început să-și revenă, după emoția puternică, aproape spaimă ce a avut-o. Era bucuros de ceea ce a văzut și a auzit. Știa și el că marele pericol a trecut, dar nu în întregime.

- Mă bucur pentru părinții ei, fiindcă le-am văzut durerea. Și m-a impresionat durerea lor.

- Îi vom anunța noi că suntem optimiști în privința tinerei paciente. Le puteți confirma acest lucru ceva mai târziu, colega, i-a spus șeful secției, bucuros de-a binelea. Bucuros că au mai salvat o viață.

În mai puțin de jumătate de oră, doamna Saullieu l-a sunat pe Phillip, nerăbdătoare să afle amănunte despre starea ceva mai bună a fiicei sale.

- Domnule doctor, am fost sunată de personalul spitalului și am aflat că fiica noastră este în afara oricărui pericol.

Este adevărat? Nu știu dacă să cred acest lucru și să mă bucur.

- Da, doamnă, este adevărat. Sunt aici, în salon și vă pot confirma că au trecut momentele critice pentru ea. Va mai dura ceva timp, dar sperăm că în câteva zile să fie externată.

- Doamne, ce bucurie îmi aduceți prin aceste cuvinte. Când o putem vedea?

- Nu știu încă. Dar voi ruga personalul de la informații să vă sune în cursul zilei de astăzi pentru a vă da toate amănuntele. Oricum, vă rog să mă anunțați și pe mine, atunci când veniți în Nice.

- Binenteles. Mulțumesc din nou, domnule.

- La revedere, doamnă.

După aproape o săptămână, doctorul Phillip de Chamont i-a așteptat pe doamna și domnul Saullieu la intrarea în spital, astfel că au putut vorbi înainte ca aceștia să ajungă în salon. Era ziua externării lui Yvette, zi așteptată cu nerăbdare și bucurie de toți, inclusiv de Phillip. Se vedea pe fețele părinților că situația critică prin care a trecut fiica lor, i-a marcat profund. Erau neliniștiți, obosiți, nerăbdători să o vadă, deși Phillip a încercat să-i liniștească. Treptat, fețele lor au început să arate că, într-adevăr, s-au mai liniștit în privința lui Yvette. Se vedea,

chiar o urmă de zâmbet. Dar nu puteau fi liniștiți decât atunci când o vor vedea și îmbrățișa. Oricum, neliniștea va persista un timp, până când se vor convinge, definitiv, că fiica lor și-a recăpătat sănătatea. Acest lucru Phillip îl știa bine și-l înțelegea perfect. *“Trebuie să-i liniștesc, înțeleg ce simt părinții pentru fiica lor.”*

- Va primi indicațiile medicale pe care va trebui să le respecte. Multă odihnă și un tratament medical neîntrerupt. Este pur și simplu epuizată, a muncit mult. Mă bucur că nu este nimic grav. Peste nici o lună, va fi perfect sănătoasă și odihnită, vă asigur.

- Știm că a muncit mult, domnule doctor, i-a răspuns doamna Saullieu. Vom avea grijă să se odihnească. Cred că vom pleca în Alpi, să aibă liniște și aer curat.

- Ar fi foarte bine, doamnă. Mergem acum în salon, iar la ora treisprezece puteți pleca împreună cu ea.

Scena întâririi dintre părinți și fiica lor, aflată pe patul de spital, a fost emoționantă. Din discreție, personalul medical a ieșit din salon, lăsându-i să-și exprime fericirea de a fi, din nou, împreună.

La ora ieșirii din spital, domnișoara Yvette Saullieu arăta destul de bine, cu totul diferit față de starea în care fusese cu doar câteva zile înainte. Bucuroasă că pleca acasă, avea fața ușor îmbujorată, cu o urmă vagă de oboseală.

Dar Phillip știa că starea ei de bine era rezultatul tratamentului medicamentos din spital și că va mai dura până să-și revină complet.

- Domnule doctor, vă mulțumesc pentru grijă și amabilitate, i-a spus ea, la plecarea din spital. Vă rămânem, eu și părinții mei, profund îndatorați.

- Nu aveți pentru ce să-mi mulțumiți. Mai bine le mulțumiți părinților dumneavoastră și-i liniștiți, fiindcă au nevoie de așa ceva. Vă voi suna zilele următoare, să văd cum evoluează starea dumneavoastră de sănătate deși, acum, nu mai este nimic grav. Doar să respectați indicațiile scrise de colegul meu.

- Le voi respecta, domnule doctor.

Yvette avea o voce caldă, iar ochii ei exprimau ceva mai mult decât mulțumire. Și ceea ce a văzut Phillip în ochii ei sau, mai bine spus, ceea ce a simțit, l-a bucurat. Era același lucru pe care îl simțea el însuși. Bucuria ce i-a adus-o privirea lui Yvette, l-a urmărit și în lunile care au urmat.

În luna octombrie, Yvette Saullieu a venit în Nice, la spitalul Universitar, pentru un control medical. Dr. Phillip de Chamont a mai sunat-o de două ori în acest interval de timp, pentru a se interesa de starea ei de sănătate, vorbind și cu domnul Saullieu. S-a bucurat auzind că Yvette și-a revenit complet după o lună de zile și că a reluat cursurile la Universitatea de Muzică din Marseille. Ca asistentă la clasa de vioară, avea mult de lucru cu studenții săi, dar avea grijă să-și dozeze eforturile.

Convorbirile telefonice cu dr. Phillip au bucurat-o mult pe Yvette, iar această bucurie a surprins-o. Probabil din cauza muncii, a neglijat socializarea cu alți tineri și s-a izolat, involuntar, în lumea mirifică a muzicii. Era fericită cu viața intelectuală și muzicală pe care o ducea, cu multele concerte pe care le-a avut în diferite orașe din Europa, cu deplasările în zone cu un farmec natural deosebit. După concerte, avea momentele ei de bucurie și relaxare care, credea ea, erau suficiente pentru reîncărcarea fizică și psihică, pentru alungarea oboselii. Dar se dovedise că nu au fost suficiente acele momente de relaxare și deconectare de la atmosfera stresantă, de la emoțiile și eforturile depuse pentru fiecare concert. Iar organismul ei, deși tânăr, a reacționat, avertizând-o să-și schimbe modul de viață și stilul de muncă.

Dr. Phillip a apărut tocmai în acele momente de cumpănă, de căutare a unui alt mod de viață. În afară de părinți, nu avea pe nimeni atât de apropiat încât să-i fie ghid pe acest drum al normalității. Se simțea tristă și a găsit în mama sa confidentul ideal, ceea ce a ajutat-o enorm pentru a-și reveni din starea de epuizare psihică.

Phillip a apărut de multe ori în gândurile ei, ca un tânăr politicos, plin de compasiune, cu o înfățișare mai mult decât agreabilă. Derulând în minte imaginile luptei cu agresorul care o atacase în spital, vedea în el un cavaler medieval ce a transces timpul și s-a transformat într-un cavaler modern. Un astfel de om ar fi visul oricărei fete, dar Yvette l-a localizat în planul teoretic, ideatic, proiectat dincolo de ea și de sentimentele ei. Îl vedea pe Phillip ca într-un film, fără legătură cu realitatea ei. Era un film plăcut, liniștitor, iar când se gândea la el avea și un sentiment de siguranță, de protecție.

După terminarea vizitei medicale efectuată la spital, Phillip a așteptat-o, împreună cu domnul și doamna Saullieu, apoi au mers în oraș și au mâncat la unul din restaurantele de pe faleză. Tânărul medic s-a dovedit a fi un om sociabil, spiritual și prânzul s-a desfășurat într-o atmosferă agreabilă. Bucuria familiei Saullieu era cu atât mai mare, datorită și rezultatelor foarte bune ale analizelor medicale.

În lunile noiembrie și decembrie, cei doi tineri s-au văzut de nenumărate ori la Frejus, în Marseille și la domeniul Chamont și, chiar înainte de sărbătorile de iarnă, au hotărât să locuiască împreună. Se pare că amândoi și-au găsit, unul în celălalt, dragostea vieții lui. Și această întâlnire fericită s-a petrecut datorită unui eveniment nefericit. O surpriză pe care viața le-a pregătit-o, după ani de așteptare neștiută.

Capitolul 2. Familia de Chamont

Sunetul melodios al telefonului mobil, aflat pe masă, l-a făcut pe Phillip de Chamont să-și ridice privirea de pe hârtiile ce le studia cu atenție. Cu ochii pe ceasul de pe perete, a dus telefonul la ureche. S-a făcut deja ora 13.00.

- Hallo, Phill! Ce faci, ești la spital?

I-a făcut plăcere să audă vocea calmă a lui Yvette.

- Hallo Yv! Da, sunt în birou, verific referatele studenților.

- Este deja ora prânzului, m-am gândit că ai terminat munca.

- Citeam un studiu despre neurologie, am găsit câteva lucruri interesante.

- Să nu uit, spuse Yvette, te felicit pentru lucrarea publicată în *Études d'histoire de la médecine*. A apărut în numărul de azi.

- Mulțumesc, draga mea. Am primit revista și eu. Vreau să văd și recenziile ce vor apare săptămâna viitoare, mă interesează punctele de vedere ale colegilor. Din ele pot învăța destule lucruri.

- Chiar și punctele de vedere răutăcioase? întrebă Yvette pe un ton glumeț.

- Desigur, unele sunt chiar binevenite. Este un lucru normal ca după un studiu să apară aprecieri și critici.

- Ai dreptate, voiam să te felicit și să văd dacă nu s-a schimbat ceva în programul pentru sfârșitul de săptămână. Doar este vineri azi, nu?

- Nu s-a schimbat nimic. Plecăm la Chamont. M-a sunat Evelyne ceva mai devreme, vine și ea. Tu ești acasă?

- Da, am ajuns de câteva minute. Tu când ajungi?

- Cred că într-o oră ajung și eu. Ce face Brice?

- Alintatul este tot după mine, cu mingea. Vrea să ne jucăm .

- Foarte bine, jucați-vă.

- După el, ar trebui să ne jucăm întreaga zi. Dar așa, o joacă, o facem împreună.

- Mă bucur pentru voi. Au revoire, *chery!*

- *A bientôt, darling!*

Philip și-a strâns hârtiile, după care și-a luat sacoul, a oprit aparatul de aer condiționat, a încuiat biroul și s-a îndreptat spre lift.

Dr. Phillip de St. Denis-Chamont era medic neurolog, angajat la spitalul Universitar, ce aparținea de Universitatea de Medicină din Nice. Cu o săptămână în urmă împlinise treizeci și doi de ani și se simțea în plină formă. Asta, în ciuda faptului că era la sfârșit de iunie când, de regulă, orice om simte în preajma vacanței de vară, oboseala anului de muncă. A fost un an plin, cu multă muncă și program foarte încărcat.

În afara activității profesionale, fiind o persoană sociabilă, și-a făcut o mulțime de prieteni în întreaga regiune, devenind membru în diverse asociații, de caritate, sportive și de sprijnire a artelor. Aceste activități sociale îi ocupau, aproape în totalitate, timpul liber și familia era, pentru el, refugiul pentru refacerea energiilor sale psihice. Familia era, totodată, un lăcaș al fericirii, locul unde iubirea copiilor și cea a părinților era la ea acasa.

Dotat cu o vie inteligență și pasionat de medicină, dar și de literatură și de muzica de operă, Phillip a fost un student eminent și, la numai douăzeci și șase de ani, și-a susținut doctoratul cu o temă ce a suscitată mare interes în cercurile științifice, despre neurologia în diverse perioade istorice. Studiile și lucrările publicate i-au adus o recunoaștere europeană în domeniu, fiind consultat pe diferite teme de tot mai mulți specialiști în istoria medicinei. A ajuns astfel coleg, în diverse proiecte de cercetare, cu foștii lui profesori de la Universitatea de Medicină din Nice și cu ei întreținea de altfel, relații profesionale dintre cele mai bune .

De statură peste medie, bine proporționat, avea tenul ușor închis, poate și datorită bronzului de pe terenul de golf. Înfațișarea lui ageabilă era întregită de fața ușor prelungă, ochii căprui, părul des, închis la culoare, spre negru. Înfațișarea lui confirma vorbele

anticilor potrivit cărora oamenii frumoși, agreabili au mai mult noroc și succes în viață. Întotdeauna îmbrăcat cu gust, de o eleganță înăscută, afișa prestanță și încredere în propriile puteri. În fața lui, de cum te privea cu ochii săi strălucitori, te simțeai ca un școlar, impunea prin personalitatea ce se observa imediat. Avea mersul elastic, de sportiv, deși niciodată nu a reușit să facă performanță în vreo ramură sportivă, cu toate că încercase mai multe. A început cu natația, apoi a practicat, pentru perioade scurte, de unu, doi ani, tirul, luptele greco-romane, chiar și fotbal. Ca student la gimnaziu, a jucat tenis de câmp, era la modă printre studenți, dar nu simțea acea atracție care să te mobilizeze pentru performanță, chiar locală. Se pare că și-a găsit sportul favorit în golf.

Secția de neurologie, unde lucra dr. Phillip de St. Denis- Chamont, era la etajul trei al spitalului.

Clădirea spitalului era aproape de campusul universitar, se putea spune chiar că făcea parte din marea structură a campusului. Spitalul deservea orașul, dar prin laboratoarele sale performante asigura și condiții bune pentru cercetarea științifică în domeniul medical, atât pentru medici, cât și pentru studenții de top.

Liftul a ajuns la parter și, la ieșirea din clădirea administrativă, Phillip a resimțit căldura amiezii de iunie, deși aerul era, cât de cât, răcorit de verdeța din campus. În partea stângă era Campusul Universitatii, care se întindea pe câteva hectare, ocupând o bună parte din terenul situat în partea de nord a orașului. Zona, sub formă relativ dreptunghiulară, era un adevărat parc, cu un lac în mijloc, iar clădirile administrative și cele pentru cursuri erau răspândite, parcă întâmplător, fără o anume sistematizare, printre tufe de flori și arbori. Ansamblul arhitectural al campusului avea un farmec deosebit, îmbinând utilitatea perdelelor de verdeță, cu estetica amenajărilor peisagiste și a construcțiilor ridicate după stilul anilor '60. Aleile, sub formă șerpuitoare, se strecurau printre arbori și arbuști și dădeau senzația de răcoare, pe tot parcursul zilei, datorită umbrei acestora.

Parcarea pentru autoturismele personalului se afla la vreo două sute de metri de clădire. Lui Phillip îi făcea plăcere întotdeauna să străbată pe jos această distanță, ca o plimbare ce-l ajuta să facă trecerea, mentală, de la problemele profesionale la calmul și relaxarea ce le avea acasă. Liniștea din parc îi aminti că începe vacanța de vară și se gândea cu bucurie la programul lejer ce-l aștepta, cel puțin o lună, în această binevenită vacanță.

Pornind mașina, s-a îndreptat spre ieșirea din zona spitalului, către bulevardul Saint Lambert. Folosea această ieșire spre oraș din obișnuință, pentru că i se părea mai ușor de circulat pe acest traseu, spre casă.

Phillip locuia în Mont Boron, pe deal, într-o vilă cochetă compusă din două dormitoare, două birouri, living și bucătărie. Avea și o terasă mare, dispusă pe două laturi ale vilei. Casa, acum renovată și modernizată, a fost construită în anii '40 de un antreprenor german. Ea se ridica în mijlocul unei grădini nu prea mari, aproape dreptunghiulară, de vreo mie de metri pătrați. Casa avea un corp separat, cu un mic apartament cu două încăperi, pentru menajera care locuia permanent acolo și îngrijea vila în perioada cât el și Yvette absentau. Iar acest lucru se întâmpla destul de frecvent. Pentru îngrijirea grădinii, au angajat un grădinar, ce venea de două ori pe săptămână.

În colțul din dreapta al grădinii pline de rondouri cu flori, lămâi pitici, palmieri de diferite mărimi și tufe de mahonia, se afla garajul pentru două mașini, cu intrare directă din stradă și o ușă ce dădea spre interior, continuând cu o alee.

Terasa avea o priveliște superbă spre mare și era, pentru el, locul ideal de citit.

Stăpânul absolut al casei era Brice, un foxterrier cu păr sârmos, talie medie, o comoară de câțel. Avea o blana frumoasă, albă cu pete negre și maro și ochii negri, strălucitori, expresivi, de o inteligență uimitoare. Ținea urechile drepte, cu varfurile îndoite, iar botișorul cu o bărbuță frumos tunsă și ajustată, codița mică, ușor îndoită în față și mereu ridicată, atrăgea atenția tuturor privitorilor. Era un exemplar tipic al rasei sale, vioi, chiar agitat, pus

pe joaca zi și noapte, iubitor, dar și independent, cu o personalitate extrem de puternică. Câțelul răspândea în permanență bucurie și era sufletul casei și al familiei. Simțea și anunța cu minute bune înainte, printr-un lătrat vesel, mișcări din codiță și agitație în fața ușii, sosirea lui Yvette sau Phillip, astfel încât Madame Lisa știa din timp să pregătească mâncarea, sucul sau cafeaua.

La acea oră, Yvette era pe terasă, la umbră și citea o revistă. Brice, care stătea și el într-un fotoliu din ratan, în fața lui Yvette, s-a ridicat brusc și a alergat spre ușa de la stradă, lătrând vesel. Stătea în fața ușii mișcând codița de bucurie și nerăbdare.

În câteva minute, Phillip a intrat cu mașina în garaj, apoi a apărut pe alee, prin ușa spre grădină. Brisucu la întâmpinat ca de obicei, sărindu-i în brațe, după care l-a pupat pe ureche. Dovada spremă de afecțiune. Cu el în brațe, Phillip s-a apropiat de terasă, ținându-l cu grijă. Yvette s-a ridicat din fotoliu și i-a ieșit bucuroasă, în întâmpinare, l-a sărutat și a întins urechea lui Brice, pentru a o pupa. Era un adevărat ritual, inventat de Brice și acceptat de toți, inclusiv de Madame Lisa.

- Am pregătit un suc de portocale, sau vrei să mănânci? Madame Lisa a pregătit masa, nu știa dacă mănăcăm aici

- Mulțumesc, fac un duș și apoi voi bea sucul. Tu ai mâncat? Ți-e foame?

- Da, mi-e foame, dar nu am mâncat, te-am așteptat.

- Atunci, mănăcăm, doar să fac un duș, bine?

L-a lăsat pe alee pe Brisucu și a intrat în casă. Acesta, dezorientat un moment, l-a urmat înăuntrul casei. Nu suporta uși închise, trebuia să circule peste tot și, curios din fire, să vadă tot ce se întâmplă în casă.

- Te aștept pe terasă, i-a strigat Yvette.

După zece minute, îmbrăcat ușor, cu pantalon lung, alb și camasă de mătase albă, Phillip, urmat de Brisucu, s-a apropiat și s-a așezat în șezlong, în fața lui Yvette, cu un pahar cu suc în mână. Brisucu a sărit în fotoliul lui și i-a privit atent, încercând să înțeleagă ce vorbeau.

- Plecăm pe la ora trei? întrebă Phillip. Evelyne ajunge pe la ora cinci.

- Foarte bine. Mănăcăm aici, pe terasă?

- Da, este mai plăcut aici, i-a răspuns Phillip, privind-o cu un zâmbet plin de afecțiune. Ochii lui arătau cât de mult o iubea. După câteva momente, a continuat.

- Ne oprim și la Frejus?

- Da, ne oprim câteva minute, dacă avem timp. Dar să nu întârziem la Chamont.

Phillip, când timpul îi permitea, o însoțea pe Yvette în orașul ei natal, Frejus, spre bucuria părinților acesteia, care-i primea cu drag în vizitele prea scurte, după părerea lor. Tatăl lui Yvette era descendentul unei vechi familii provensale și avea, de mai bine de treizeci de ani, o antrepriză de construcții, iar mama era profesoară de desen la unul din liceele din oraș. Dar și un apreciat designer de exterioare.

Părinții lui Yvette locuiau în Frejus, la ieșirea spre Saint Raphaël, într-o casă veche, fost conac, modernizată prin anii șaptezeci. Tot atunci a fost amenajat și parcul locuinței, ce se întindea pe mai bine de un hectar. Planul amenajării parcului a fost întocmit în stilul și după modelul arhitectului Dominique Girard, cel care și-a făcut ucenicia la grădinile din Versailles. Ca student și continuator al lui André Le Nôtre, marele arhitect francez, a captivat-o pe doamna Saullieu, care i-a devenit un demn urmaș profesional. Girard era, de altfel, unul dintre preferații doamnei Saullieu, din realizările căruia se inspirase în multe din proiectele sale.

De trei ani, de când locuiau împreună, Yvette și Phillip îl aveau și pe Brice. Yvette își dorea un câine, dar nu era hotărâtă ce talie să fie, mare sau mică și nici dacă să fie de rasă sau metis.

Cineva i-a condus la o doamnă, Dory, care avea cățeluși de vânzare. Au mers la domiciliul acesteia mai mult din curiozitate. La intrarea în apartament cei trei au fost întâmpinați de Dory și de două cățele Foxterrier, Bella și Ada, deosebit de frumoase și de jucăușe. Gesturile lor de bucurie i-au cucerit instantaneu și, pentru prima dată, Yvette a văzut și înțeles ce înseamna bucuria sinceră, dezinteresată, a unei ființe iubitoare. Mai mult, se vedea dorința lor de a te bucura pe tine, de a te face fericit, așa cum înțeleg aceste ființe nevinovate. Imediat au apărut trei ghemulețe pufoase, cu blănițele în culori alb cu negru, trei ursuleți grăsuți, vioi, zburdalnici, grăbiți să-și arate și ei bucuria de a-i vedea. Deloc speriați, priveau în sus, la oameni, cu o curiozitate drăgălașă, de parcă voiau să înțeleagă de ce erau străinii acolo.

Puțin mai mari decât o palmă, cu blănița pufoasă și strălucitoare, cu frumoasele codițe în permanentă mișcare, cu năsurile negre în sus, erau niște păpuși adorabile ce concentră bucuria extremă.

Vrăjiți de cei trei ursuleți, de frumusețea și puritatea lor, de lumina și bucuria ce o răspândeau aceștia, Yvette și Phillip îi priveau zâmbitori, parcă nu le venea să creadă că ființele acestea pot aduce atâta emoție și bucurie. Yvette a început să se joace cu ei, să-i strângă la piept, să-i mângâie. Parcă înțelegând bucuria oamenilor și nevrând să întrerupă momentele emoționante, cățelele Bella și Ada, mama și bunica ursuleților, priveau scena dând din codițe, bucurându-se la rândul lor.

- Văd ca sunteți cucerți de ursuleți, le-a spus Dory. Vreți să luați unul?

- Nici nu mă gândesc altfel, i-a răspuns Yvette. Dar nu mă pot hotărî pe care să-l luăm.

În acest timp, cele trei păpuși alergau prin cameră, se jucau între ele, bucuroase de musafiri și voind să le arate ce știu ele să facă. Și totuși, un motocel părea tot mai curios de Yvette, era tot mai des la picioarele ei.

- Se pare că te place acesta, Yvette, i-a spus Phillip, privind cu atenție motocelul. Este un băiețel.

- Îl luăm pe băiețel. Ce nume are?

- Brice, a răspuns Dory. Dar puteți schimba numele, dacă nu vă place.

- Nu, este perfect, numele-i drăguț ca și cel care îl poartă. Îl luăm acum, cu noi și sper că se va adapta repede în noua lui casă.

Brice a pus stăpânire pe casă și grădină din prima zi, ca și pe cei trei oameni, fiind un mic prințisor. Madame Lisa îl mânca din priviri, devenise pentru totdeauna, cum era și normal, preferatul ei. Ca și acum, pe terasă, nu-l scăpa niciodată din priviri.

- Micuțul știe că trebuie să plecați la drum, le-a spus aceasta. Văd că alegă mereu spre garaj și înapoi.

- Bineînțeles. Și mai știe că va veni cu noi, i-a spus Yvette râzând.

La ora trei și jumătate, Phillip și Yvette s-au urcat în mașină sub privirile materne ale lui Madame Lisa. Brice și-a luat locul în brațele lui Yvette, gata de drum și o privea mândru pe prietena lui, Madame Lisa.

Madame Lisa era mai mult decât menajera lui Phillip. Avea cincizeci și șapte de ani și lucra pentru familia St. Denis-Chamont de când se știa. A locuit pe domeniul acestora din Le Creusse și, când tatăl lui Phillip a cumpărat casa în Mont Boron, în urmă cu vreo cincisprezece ani, pentru ca acesta să-și continue studiile în Nice, Madame Lisa l-a urmat și l-a avut în grijă. Era ca o adevărată mamă pentru el. A plăcut-o imediat pe Yvette și se bucura că Phillip a întâlnit o astfel de persoană.

Pentru a ajunge la Le Creusse, o mică așezare cu circa o mie cinci sute de locuitori, tinerii trebuiau să meargă pe autostrada A 8, până la Brignoles, localitate aflată la o sută douăzeci de kilometri de Nice. Phillip a alimentat mașina cu benzină la o pompă aflată la ieșirea din oraș și a sunat-o pe mama sa, așa cum i-a promis, să o anunțe că într-o oră ajung în Le Creusse.

Vacanța se simțea și prin numărul tot mai mare al turiștilor și traficul destul de intens. Și totuși, condusul autoturismului pe autostrada aglomerată nu era deloc dificil, mergeau relaxați pe prima bandă, la fel ca mulți din turiștii care nu se grăbeau spre destinație. S-au simțit cu adevărat bine când Yvette a reglat aparatul radio pe Anotimpurile lui Vivaldi, ale cărei acorduri i-a învăluit cu armonia lor.

Familia de St. Denis-Chamont era una dintre cele mai vechi din Provence. Atestată documentar din perioada primelor Cruciade, membrii familiei lui Phillip au participat activ la multe din evenimentele importante din istoria Franței. Faptele lor de arme au fost consemnate în cronicile vremii, dar și în documentele de familie, adevărate lucrări de istorie veche. Numele lor se regăsesc și în manuscrisele vechi ale călugărilor de la mănăstirile din zonă.

Numele familiei provenea de la domeniul ce-l aveau în proprietate de sute de ani. Domeniul familiei Chamont, aparținea de localitatea Le Creusse, situată la câțiva kilometri de vechea așezare Brignoles și cuprindea cincizeci de hectare pădure, aproape o sută de hectare de teren cultivabil, din care douăzeci de hectare cu viță de vie, precum și vechiul castel Chamont. Construcția castelului a început înainte de perioada primei Cruciade, se pare că înainte de anul 1000 d.H., după cum arătau unele însemnări din arhiva castelului. Se știe că în jurul anului 1040 d.Hr., era locuit și adăpostea familia unui senior, supus al Contelui de Provence, iar terenurile din jurul acestuia erau lucrate de țăranii din localitățile apropiate. Țăranii, pentru a fi mai aproape de Seniorul lor, au construit mici case pe vechile ruine romane, înființând astfel așezarea Le Creusse.

Phillip i-a descris lui Yvette, de la primele lor deplasări spre Nice, momente din istoria zonei, fiind un adevărat ghid pentru ea. Yvette îl asculta cu plăcere, dar și cu interes, mai ales datorită faptului că s-a născut și a locuit în Frejus. Știa și ea că localnicii sunt oameni harnici și hotărâți, istoria punându-i deseori la încercare și trebuind să-și apere adesea libertatea și averea. Mai ales împotriva atacurilor corsarilor arabi care, o perioadă îndelungată de timp, au făcut incursiuni peste mare, în bogatele porturi provenșale.

Strămoșii lui Phillip se înrudeau cu Seniorii din Frejus și Brignoles, localități importante, situate pe autostrada A8. Frejus s-a ridicat pe ruinele romane ale unei vechi așezări și se văd și azi urmele apeductului ce aproviziona așezarea cu apă. Împăratul Julius Caesar a decis începerea lucrărilor de construcție a drumului *Adrianus*, destinat să facă legătura între Roma și teritoriile situate în Spania de azi. Drumul trecea pe la Frejus și Brignoles, pe traseul actualului DN 7.

În acele timpuri, așezarea s-a transformat într-un port prosper, purtând denumirea de Forum Juli.

Frejus, în vechimea evului mediu, era o așezare de pescari, comercianți și navigatori, dar și un centru religios, de artă și cultură. Puțini știu că St. Maximus a fost episcop de Frejus. Phillip și Yvette, împreună cu părinții lor, au vizitat de mai multe ori splendida biserică a Sfântului Maximinus, a cărei construcție a început în secolul al doisprezecelea, fiind terminată după trei sute de ani. Au admirat Catedrala Saint-Léonce și au vizitat toate ruinele romane, apeductul, arcadele porții și amfiteatrul.

Frejus este o splendoare de oraș, ce are în față marea, iar în fundal, spre nord, masivul Esterel, munte ce poate fi admirat de pe plaja nisipoasă.

Localitatea Brignoles, acum mic și frumos centru zonal, este la fel de veche, pe timpul romanilor purtând numele de *Terminus Broniolacensis*; în secolul al doisprezecelea se numea *Brinonia*. Din secolul al doisprezecelea, la *Brinonia* își petreceau vara Conții de Provence, binefăcătorii Seniorilor de St. Denis-Chamont.

Despre istoria zonei discutau și acum Phillip și Yvette, astfel că timpul a trecut repede și au ajuns la Brignoles. Brisucu dormea adânc, în bațele lui Yvette. Au ieșit de pe autostradă și s-au îndreptat spre Le Creusse, aflată spre nord, la mai puțin de zece kilometri. Drumul mergea șerpuit prin valea largă, pe lângă culturile de porumb aflate spre est. Spre vest și nord,

după câțiva kilometri, începeau dealurile cu viță de vie, apoi munții împăduriți. Arșița verii era oprită în valea mărginită de coline, de pădurile seculare, astfel că în zonă producția de cereale și de struguri era în fiecare an bună, iar prosperitatea oamenilor era vizibilă.

După zece minute de mers, au ajuns la Le Creusse, au traversat localitatea și, după alte câteva minute, au virat spre stânga, pe drumul spre reședința Chamont. Direcția spre proprietate era semnalizată printr-un indicator și drumul de un kilometru era străjuit de salcâmi, tei și tufe de rododendron și mahonia, bine întreținute.

La intrarea în domeniu, drumul trecea printr-o poartă mare, ce se continua în stânga și dreapta cu un gard din sârmă împletită, susținută de stâlpi din beton. Pe vremuri, era un zid de apărare mare, înalt de aproape cinci metri, ce proteja castelul și curtea exterioară. Pe arcada porții era o placă din marmură albă, cu numele domeniului, iar în dreapta porții, înscrisul de pe o altă placă arăta, pe scurt, istoria castelului. Drumul se termina într-o parcare mare, dreptunghiulară, ce era acoperită cu piatră și marmură mărunțită. În stânga parcerii se ridica maiestuos castelul, construit din piatră. Poarta mare era deschisă și se vedeau dalele din piatră de râu în curtea interioară, de vreo opt, nouă sute de metri pătrați.

Chiar în mijlocul curții, pe un soclu din granit, era statuia unui cal, în mărime naturală. Pe soclu, cu litere aurite, scria "*Aris, cu recunoștință*". În cele patru colțuri ale soclului statuii erau vase din marmură, pentru flori.

Castelul, cu temelia pusă prin secolul nouă, nu era mare, ca cele de pe Valea Loirei, dar suficient de bine făcut, cât să reziste unui atac armat, cu armele evului mediu. Două turnuri se înălțau falnice în partea din față și două foișoare în partea din spate, asigurând observarea terenului pe o distanță suficientă pentru a nu fi surprinși de atacatori.

Castelul era bine întreținut, multe sale camere erau chiar și mobilate parțial cu piese de mobilier din perioada evului mediu. Singurul element de modernitate consta în asigurarea iluminatului electric.

De prin secolul al nouăsprezecelea, unul din baronii de Chamont a avut ideea de a amenaja un mic muzeu familial, cu obiecte originale ale castelului. În decursul anilor, fiecare generație a familiei de Chamont și-a pus amprenta asupra muzeului, astfel încât a devenit un muzeu zonal al cavalerismului medieval, deși față de muzeele consacrate, avea mult mai puține exponate.

Puteai găsi în muzeu obiecte de îmbrăcăminte medievale, confecționate mult mai aproape de zilele noastre, dar care includeau părți și piese de îmbrăcăminte originale, apoi panoplii cu arme specifice Provence, dar și altor ținuturi, mai ales Orientului Apropiat. Una din săli era dedicată manuscriselor, papirusurilor, lucrărilor literare medievale, dar și din secolele următoare, până la lucrări literare, beletristice sau științifice, despre cavalerismul provensal. Surprina, însă, faptul că predominau obiecte de epocă, înscrisuri, tablouri, despre cavalerii ospitalieri.

Unul din obiectele cele mai frumoase, dar și valoroase era un Sceptru din argint, împodobit cu acea cruce ospitalieră, în opt colțuri, sau crucea malteză, cum se mai numește. Sceptrul era așezat în mijlocul sălii pe un pedestal confecționat din lemn de salcâm și protejat printr-un geam de sticlă obișnuită. Inscripția de pe soclul de susținere specifică faptul că era o copie a celebrului Sceptru Ospitalier, copie realizată în anul 1893.

Data fiind starea bună a castelului și importanța sa istorică, a fost inclus în circuitul turistic al provinciei, ceea ce a făcut ca prezența turiștilor să fie tot mai mare, de la an la an.

Șanțul de apărare din față și din părțile laterale fusese acoperit de mult timp, dar șanțul din spatele castelului era un adevărat heleșteu, plin cu pești. Pe apa lină erau o mulțime de găște și rațe, precum și câteva lebede. Era un loc liniștit, de odihnă pentru turiștii oboșiți.

Cele câteva zeci de mașini din parcare arătau că sunt destui turiști interesați de monumentul medieval.

În dreapta parcerii mari, o alee mărginită de arbuști ornametali și tufe de mahonia înflorite, ducea la un grup de clădiri, construite după o arhitectură ce se încadra perfect zonei, dar realizate în timpurile mai recente și modernizate după anii cincizeci.

Una din clădiri era un hotel pe trei nivele, cu șazeci de camere, destinat în special jucătorilor de golf. Aici era și sediul clubului de golf, un bar, două restaurante, sală de reuniuni și alte facilități. O altă cladire, o vilă cu două nivele, situată nu departe de hotel, era reședința familiei de Chamont, iar altă construcție mai mica, pe un nivel, era destinată personalului de deservire. Între hotel și reședință erau garajele și câteva șoproane utilitare.

Chiar în fața hotelului începea terenul de golf, cu zece piste de câte optsprezece găuri fiecare.

Vila se afla în dreapta hotelului, la vreo sută de metri, având în față o parcare circulară, în mijlocul careia era o fântână arteziană. Bazinul fântânii era rotund, iar arteziana avea trei discuri suprapuse, din marmură albă, de dimensiuni tot mai mici spre varful acesteia, realizând curgerea apei sub formă de cascadă. În spatele vilei era piscina, nu prea mare, cu o terasă largă, pe jumătate acoperită cu o copertină, mărginită de un teren cu gazon.

În dreapta era garajul fără ușă, unde puteau fi parcate șase, șapte mașini, iar în stânga o altă terasă, cu mai multe mese.

Vila avea parter și etaj. La intrare era un hol mare și luminos, cu înălțimea cât cele două nivele, hol ce ducea spre salon. Partea de perete ce corespundea etajului era din sticlă și asigura iluminarea naturală a spațiului. Două rânduri de scări în arc de cerc se uneau la etaj, iar între ele era o ușă în două canate ce ducea spre spatele clădirii; acolo erau piscina, alte terase, bucătăria de vară, grădina cu flori și gazon. La etaj erau amenajate trei apartamente și încă trei dormitoare, toate independente.

La parter, spre stînga era un salon mare apoi, în continuarea lui, un alt salon, ceva mai mic, în care erau canapele și fotolii; urma o sufragerie cu masă pentru douăsprezece persoane și, mai în spate, bucătăria, cu intrare separată din parcare.

În dreapta holului principal, era un alt hol lung, îngust ce făcea legătura cu trei camere mobilate ca birouri, toate cu geamuri spre grădină.

Aici își aveau reședința permanentă părinții și sora lui Phillip, Evelyne. Mama, Sophie, avea cincizeci și șase de ani, era de înălțime medie, corpul bine întreținut, ce arăta o bună condiție fizică. Avea părul șaten tuns până aproape de umeri, tenul bronzat și fața bine proporționată, deschisă, luminoasă, fără nici un rid. Ochii albaștrii, surprinzător de strălucitori arătau o fire calmă, liniștită, dar prin sclipirile dure indicau și o personalitate puternică. Îmbrăcată acum într-o fustă albă cu bordura albastră și bluză de culoarea cerului de vară, avea o înfățișare aristocrată, dar nu arogantă, ci mai degrabă îngăduitoare. Instinctiv, orice persoană se simțea atrasă de ea, deși impunea respect.

Tatăl lui Phillip, Armand de St. Denis-Chamont, împlinea șazeci de ani în octombrie, dar nici el nu-și arăta vârsta. Înalt peste medie, șaten spre brunet, cu părul înspicat la tâmple, corpul bine făcut, părea chiar suplu; ochii căprui, nas de roman, cu o educație severă în școli catolice, impunea prin ținută și prestață. Spre deosebire de soția lui, afișa o oarecare rezervă în relațiile cu alte persoane și doar față de persoanele pe care le cunoștea bine își arăta adevărata fire, de o bunătate rar întâlnită. Politicos din fire și prin educație, era amabil față de toți, indiferent cine erau, politicieni de top sau oameni modești. Acest lucru l-a ajutat și în profesie, fiind unul dintre cei mai buni medici, cunoscut în Europa. Lui îi semăna, la caracter, Evelyne, fiica lor, medic și ea.

Phillip a condus mașina direct spre garaj și, împreună cu Yvette, după ce au coborât, s-au îndreptat spre terasă. Acolo, părinții lui îi asteptau, având fiecare din ei câte un pahar cu suc de kiwi. Brice era déjà lângă aceștia, bucuros să-i vadă. S-au ridicat de pe scaune, l-au luat în brațe pe rând, acceptând să fie pupați de el, apoi l-au lăsat jos și i-au întâmpinat pe cei doi tineri.

- *Bună, mamă, papă!* i-a salutat Yvette. Se vedea bucuria pe fețele celor doi părinți, fericiți de întâlnirea cu dragii lor copii.

- Yvette, Phill! Ne bucurăm că vă vedem, a răspuns Sophie.

- Și eu mă bucur, dragilor, a spus și Armand. Mergeți să vă schimbați hainele sau stați cu noi câteva minute? i-a întrebat el.

- Avem timp să ne schimbăm, aș prefera să beau un suc aici, cu voi, le-a răspuns repede Yvette. Ce zici? s-a întors ea către Phillip.

- Desigur! Evelyne a sosit?

- Nu încă, probabil în jumătate de oră, le-a răspuns mama.

La începutul relației sale cu Phillip, Yvette li s-a adresat părinților acestuia foarte protocolar, cu dumeavoastă. Deși au simpatizat-o de la primele lor întâlniri, părinții au așteptat câteva luni, să o cunoască și să vadă cum evoluează relațiile dintre cei doi tineri. Când Yvette era venită într-o vizită la locuința din Nice a lui Phillip, unde erau și părinții acestuia, Sophie i-a spus că o considera fiica ei și că, normal, ar trebui să renunțe la formulele de adresare protocolare. La fel ar trebui să i se adreseze și lui Armand, ca unui tată. Iar Yvette, foarte bucuroasă, dar și emoționată, a îmbrățișat-o și din acel moment, părinții lui Phillip au devenit pentru ea, *mamă și papă*, la fel ca părinții ei.

- Ce fac părinții tăi? Totul este bine? a întrebat-o Sophie.

- Da, mulțumesc! răspuns Yvette. Am înțeles ca ați vorbit cu ei și, peste două săptămâni, este posibil să ne întâlnim toți, aici sau la Frejus.

- Mama ta ne-a invitat să ne vedem la ei, în Frejus. Ne-ar face plăcere, desigur, dar mai vorbim și stabilim detaliile împreună cu voi.

Brice, cu o minge de tenis în gură, s-a apropiat de ei, a lăsat-o la picioarele lui Armand și a început să latre vesel, alintat, așteptând ca acesta să i-o arunce cât mai departe. Era joaca lui preferată, cineva să-i arunce mingea departe, el să alerge și să o aducă. Putea alerga așa ore întregi.

- Armand, baiatul așteaptă să-i arunci mingea, i-a atras atenția Sophie. Se poate?

- Scuzați, domnule Brice. Armand a luat mingea și a aruncat-o, începând joaca.

Era o imagine surprinzătoare dar, în același timp fermecătoare: aristocratul Armand jucându-se ca un copil cu drăgălașul Brice.

- La voi totul este bine? a continuat discuția Sophie.

- Îl las pe Phillip să răspundă. Eu, una sunt fericită.

- Totul merge foarte bine, răspuns Phillip. Yvette mai are un concert la Geneva, peste trei săptămâni, după care va fi în vacanță. La mijlocul lui august susține un concert, la o activitate de binefacere. Dar voi le știți aceste activități. Știi că am publicat ultima lucrare și cred că, împreună cu *papă*, aranjăm manuscrisele din arhiva castelului. De acord, *papă*?

- De acord! Înseamnă că stați aici mai mult timp. Ne-am bucura să fie așa. Ai adus manuscrisele din Nice?

- Bineînțeles!

Apoi, catre Yvette:

- Duc bagajele în casă și facem un duș? După care s-a întors catre Brice: - Vii cu mine, Brice?

Dar Brice nu avea timp de el, era preocupat de joaca sa cu Armand.

- Acum vin și eu, a răspuns Yvette.

- Sunt fericită cu ei aici, i-a spus Sophie soțului ei, după plecarea copiilor. Merg la bucătărie să văd dacă totul este în ordine pentru astă seară.

- Eu mai rămân, răspuns Armand luând în mână o revistă de golf, încercând să citească. Dar fără succes, era sub vraja lui Brice.

Sophie și-a întors capul, privindu-l amuzată. Dragul ei Armand era complet acaparată de micuțul Brice. Nici nu s-ar fi gândit că Armand, cu firea și preocupările lui, ar putea fi vrăjtit de ființa aceea mică și drăgălașă.

Armand de St.Denis-Chamont era profesor de chirurgie la Facultatea de Medicină din Marseille dar profesa și ca medic specialist la Spitalul St. Jean. Ca recunoștere a meritelor sale profesionale, a fost ales în Comitetul Asociației Naționale de Medicină, fiind implicat activ în viața medicală. Dar acest lucru nu l-a făcut să renunțe la una din pasiunile sale, golful.

În perioada studenției a avut și alte pasiuni, dar golful, prin regulile sale, l-a cucerit. Iar pasiunea a transformat-o într-o afacere de succes: a construit, în perioada anilor șaptezeci, un teren de golf pe aproape șase hectare, cu zece piste, angajând constructori de specialitate de peste ocean. Constructorii au îmbunătățit proiectul inițial, ridicând un hotel cu anexe necesare, dotat și amenajat la standard de cinci stele. Ca descendent al uneia dintre familiile cele mai vechi din Provence și datorită multiplelor lui relații în lumea pasionaților de sport, nu i-a fost greu să înființeze un club privat de golf și terenul să-l introducă în circuitul internațional. Clubul și hotelul funcționau independent; clubul era recunoscut ca exclusivist și organiza un turneu propriu cu participare internațională, spre marea lui satisfacție.

Tot independent funcționau și ferma viticolă, pe cele douăzeci de hectare de viță de vie, ferma agricolă și pădurea, moștenite în această formă de organizare de la părinții săi. A reușit să le adapteze timpurilor moderne și astfel își asigura libertatea practicării profesiei, dar și timpul necesar celorlalte preocupări extraprofesionale.

Sophie era cea care supraveghea administrarea proprietăților. Absolvise cu mulți ani în urmă Universitatea, secția matematică, dar adevărata sa realizare personală a avut-o în pictură. A urmat diverse cursuri de pictură și, în timp, a prezentat mai multe expoziții, destul de bine apreciate de critică. Dar nu a făcut din pictură o profesie, în adevăratul sens al cuvântului, deși mulți spuneau că avea talent și o viziune proprie de exprimare. Peisajele și portretele erau o transpunere geometrică a realității, folosea un simbolism specific, ceea ce i-a adus multe aprecieri.

Evelyne, fiica lor, a sosit ceva mai târziu decât anunțase, obosită, dar bucuroasă de întâlnirea cu Phillip și Yvette. Cel mai mult o bucura însă, prezența lui Brice, iubirea ei. Și Brice abia aștepta să se joace împreună, simțea și savura bucuria acesteia.

- Îmi pare rău de întârziere, am întâlnit un blocaj pe autostradă. Și vin direct de la spital, nici nu am trecut pe la apartament.

Evelyne avea douăzeci și șase de ani și semăna la înfățișare perfect cu mama ei. Cei care le vedeau împreună pentru prima dată, spuneau că sunt surori. Până și coafura lor era asemănătoare. Evelyne profesa ca medic la același spital la care lucra și tatăl ei, Armand. Locuia împreună cu părinții la reședința Chamont, având aici un apartament, în casa mare, dar avea și un mic apartament, de două camere, în Marseille, unde rămânea uneori în zilele mai aglomerate.

Întâlnirea cu Phillip și Yvette era, ca întotdeauna, un motiv de bucurie, timpul petrecut împreună însemna glume, râsete, veselie, iar Brice era animatorul, centrul atenției.

În familia lor era un vechi obicei, preluat de Armand de la părinți și bunici, ca sfârșitul de săptămână, atunci când munca le permitea, copiii să-l petreacă împreună cu părinții la domeniu. Dar, cel puțin odată pe lună, trebuiau să ia masa împreună, sâmbăta. Iar acest obicei a fost respectat întotdeauna. Yvette venea împreună cu Phillip încă din primele luni ale relației lor și, periodic, erau invitați la masă și părinții ei. De multe ori au fost și părinții lui Phillip la Frejus, la reședința părinților lui Yvette.

Erau și alte reguli respectate din vremurile vechi: de fiecare dată când lua prânzul și cina, servite de regulă la ore fixe, erau îmbrăcați cu grijă, cu haine de seară. Regulile seculare, tradiționale ale politeții, eleganței, respectul reciproc impuse de etichetă, stăteau la baza educației copiilor și, de mici, le deveneau un mod normal de comportare. Era dezastruos

să încalce regulile de etichetă și politețe. Cultura și educația erau criterii esențiale după care erau judecați oamenii din cercul lor. Aceleași reguli le erau cerute și celor care urmau să fie primiți în clubul de golf. Poate de aceea clubul era considerat ca exclusivist.

Cina a început la ora șapte, în sufragerie. Îmbrăcați elegant dar lejer, în costume ușoare, de vară, au început masa de seară prin a gusta din șampanie, înainte de meniu. Când participau la cină doar membrii familiei, ca acum, sau aveau invitați, erau serviți de ospătarii de la restaurantul hotelului, dar la mesele obișnuite din timpul săptămânii, servea una din cele două ajutoare ale lui Madame Anette, bucătăreasa. Alteori, în timpul săptămânii, mâncau la restaurantul hotelului, împreună cu multele lor cunoștințe.

La cafea și cognac, bărbații s-au retras în salon, fetele formând un grup aparte. Brice era, bineînțeles, cu fetele.

- Cum stai cu documentarea pentru lucrarea despre cruciade? l-a întrebat Armand, așezat comod în fotoliu și cu paharul cu cognac în mână.

- Oarecum bine, răspuse Phillip. Am primit fotocopiile din Roma, dar încă nu am început să le studiez. Trebuie să merg și la François Labrosse, la muzeu. Mi-a spus că a găsit și el două manuscrise care mă pot ajuta la documentare. Cred că încep să scriu lucrarea săptămâna aceasta, cel târziu săptămâna viitoare. Apoi, a continuat.

- A apărut articolul despre Sceptrul Ospitalier, *papá*. L-ai citit?

- Bineînțeles, mi-a plăcut. Ai pus, însă, accentul pe legenda sceptrului, pe puterile lui miraculoase, ezoterice și vor fi oameni care vor crede că așa era în realitate.

- Dar am specificat că este o legendă. Cum sunt și alte legende despre puterile misterioase ale unor obiecte vechi. Se pare că articolul a avut o frumoasă primire în rândul cititorilor, m-au sunat zeci de cercetători din multe țări.

- Foarte bine, astfel obții de la aceștia și alte date de documentare despre cavalerismul cruciat.

- Poate discutăm, *papá*, despre primele manuscrise referitoare la familia noastră, despre strămoșii noștri, participanți la prima cruciadă. Tu știi mult mai multe lucruri despre acest subiect.

- Am mai vorbit despre asta.

- Da, dar vreau mai multe amănunte. Amănunte despre vechea istorie a familiei și legendele ce ne-au însoțit de-a lungul vremii. Ar fi interesant să le fac publice.

Privirile le-au fost atrase de grupul fetelor, de unde se auzeau hohote de râs. Au zâmbit și ei observând buna lor dispoziție.

- Îmi amintesc ce frumos îmi povesteai, când eram mic, despre cavalerii medievali, cum luptau pentru onoarea lor, pentru castelanele pe care le iubeau. Frumoase povești.

- În acele vremuri, spuse Armand, cavalerii din toate țările aveau codurile lor de onoare, la care țineau mai mult decât la propria viață. Așa cum samurarii japonezi aveau codul lor, bushido, la fel aveau și cavalerii europeni. Nu concepeau viața în dezonoare. Și țineau la statutul lor de cavaleri. Astfel au apărut Ordinele Cavaleriești, care cuprindeau reguli stricte pentru membrii lor, bazate pe virtuțile creștine. Asta le-a adus un mare prestigiu, care se resimte și în zilele noastre.

- Știu, *papá*, am citit despre astea. În vocea lui se simțea nostalgia după acele vremuri pe care el le cunoștea doar din manuscrise și povestiri, dar pe care străbunicii lor le-au trăit.

Phillip își amintea de multe din discuțiile lor, avute încă din adolescență, pe diverse teme. Vorbind despre simbolismul cavalerilor, tatăl său i-a spus pe când erau amândoi în biroul acestuia: “- *Lucrurile, ca și cuvintele, de multe ori nu sunt ceea ce par a fi. – Cum nu sunt? a întrebat el surprins. Uite, scaunul este scaun, masa este masă, stiloul este stilou. - Ai dreptate. Dar ce semnifică un scaun? l-a întrebat Armand. Și fără să aștepte răspunsul, a continuat: - Scaunul este obiectul pe care stăm comod. Dar scaunul, prin forma lui, are și alte semnificații. Poate fi un simbol al funcției, al poziției sociale. Scaunul unui director este*

mai mare, mai impozant, de regulă așezat pe un pedestal. Tronul regal este un scaun făcut să simbolizeze autoritatea și puterea regelui, care era șeful statului. Forma, stilul și eleganța scaunului, devenit uneori fotoliu, simbolizează poziția socială a celui în casa căruia se află.”

Astfel de discuții l-au făcut să înțeleagă mult mai devreme și mai bine decât alții, taine și noțiuni ale gândirii umane, poate datorită tatălui său și-a format și pasiunea pentru istorie.

Tot în adolescență, când au început lucrările de construcție la noua clădire a cramei, tatăl său l-a luat cu el să urmărească lucrările. Privind muncitorii care trasau fundația cu unghiurile drepte, tatăl său i-a spus: *“Vezi, când începi să faci orice lucru în viață, la fel ca atunci când construiești fundația unei clădiri, verifică dacă este drept, cinstit și onorabil și așa să-l duci până la capăt, până îl termini.”* I-a explicat că pentru a fi durabilă, rezistentă și a-și menține verticalitatea, construcția trebuie să aibă fundație puternică. Pregătirea omului, pentru a avea o viață durabilă, dreaptă, onorabilă, pentru a deveni un real profesionist în meseria ce și-o alege, începe din copilărie, învățând mereu, asimilând cunoștințe, dezvoltând personalitatea prin cultură și învățătură. În copilărie se construiește fundația vieții adultului.

Niciodată părinții nu le-au impus, lui sau Evelynei, să facă ceva, dar întotdeauna i-au ghidat și sfătuit, lăsându-le libertatea de a decide singuri. El și Evelyne se sfătuiă asupra unor lucruri și întotdeauna se întrebau: *“cum ar face papă sau mamă?”*.

Armand îl privea pe Phillip, parcă ghicind la ce se gândește acesta. Iar când Phillip și-a întors privirea către el, Armand l-a întrebat:

- Facem mâine dimineață o partidă de golf? Vin Monsieur de Bercy și Monsieur de Montereau, cred că-ți face plăcere să joci cu ei.

- Chiar voiam să-ți propun un golf pentru mâine, dar nu știam ce program ai. Iar cu cei doi, desigur, îmi face plăcere să joc, doar știi acest lucru.

- *Draga mea*, i s-a adresat Armand lui Sophie, noi avem program pentru mâine dimineață, așa că tu și fetele veți fi singure.

- Și noi ne-am făcut program, urma să văd ce faceți voi doi. Mergem acum afară, pe terasă?

- Mergem. Este chiar plăcut la ora aceasta. Brice, mergem afară!

Acesta, lătrând vesel, îi aștepta în dreptul ușii, nerăbdător să plece.

În liniștea nopții, sunetul alarmei s-a auzit și mai strident decât era în realitate. După câteva secunde, s-au auzit trei focuri de armă. Phillip a sărit din pat, și-a schimbat pantalonul de pijama cu un șort și a ieșit în fugă din cameră.

- Stai liniștită, vin imediat, i-a strigat el din ușă lui Yvette, care îl privea speriată.

Știa că a sunat alarma instalată la castel, așa că s-a îndreptat spre ușa mare, ce dădea în curtea interioară a castelului. Spre surprinderea lor, ușa era deschisă.

- *Papá*, merg eu cu cei din pază, i-a spus el lui Armand. Mă aștepți aici?

- Nu, vin și eu. Mergem la muzeu, cred că s-a declanșat alarma instalată acolo.

Muzeul, amenajat în câteva săli de la primul eraj, avea o ușă de intrare, spre holul principal. Și ușa holului ce ducea spre camerele muzeului era larg deschisă, iar luminile, erau toate aprinse. Ceea ce au văzut i-a uimit: la doi pași în interiorul holului, era întins pe podea paznicul de noapte.

În față, din hol se intra, pe dreapta și pe stânga, în cele opt încăperi ale muzeului. În dreptul ușii de intrare în cea de-a doua încăpere din dreapta, se vedeau picioarele unei alte persoane, întinse pe podea.

- Eu merg la cel din față, *papá*, a spus Phillip grăbindu-se spre acea persoană, căzută la pământ.

S-a apropiat cu atenție de locul unde se vedea cel căzut pe podea. A simțit, imediat, curentul de aer făcut de fereastra deschisă a încăperii. La picioarele lui, era un bărbat solid, îmbrăcat în trening de culoare neagră, cu o cagulă trasă peste cap și față. Stătea întins cu fața în jos, cu mâna stângă prinsă sub corp. În mâna dreaptă, întinsă în fața capului, ținea un pistol. Phillip s-a apropiat prudent, a pus piciorul pe mâna care ținea pistolul și i-a strigat «*Nu mișca!*». Neprimind nici un răspuns, s-a aplecat și i-a luat pulsul la vena gâtului. Era mort.

S-a ridicat și s-a apropiat de fereastra deschisă, privind spre parcare. O siluetă se îndepărta încet de zidul castelului, mergând șchiopătând. “*Se îndreaptă spre parcare. Cu siguranță are o mașină pregătită pentru fugă*”. S-a întors și a ieșit în fugă pe hol, strigând spre Armand: “*merg la parcare, după al doilea spărgător*”. Alergând, l-a ajuns pe fugar înainte ca acesta să se apropie de parcare și l-a imobilizat, trântindu-l la pământ. Nici nu a fost dificil, fugarul era rănit la umăr și, probabil s-a rănit și la picior, sărind prin fereastra muzeului.

O scurtă percheziție corporală l-a convins că cel imobilizat nu era înarmat, așa că a început să-l chestioneze.

- Cum te numești?

Văzând că nu primește nici un răspuns, a continuat.

- Ce voiai să furi din muzeu?

La fel, nici un răspuns. Fugarul ținea ochii închiși și gura încleștată, datorită durerilor provocate de răni. Ca să vadă gravitatea rănilor, Phillip i-a dezbrăcat bluza de trening, plină de sânge. Rana era provocată de un glonte, în partea stângă, între umăr și inimă. Glonte a fost tras, probabil, de paznic și i-a intrat în piept. Nu se vedea orificiul de ieșire. “*Rana este gravă, glonțul a rămas în corp, nu prea departe de inimă. Să vedem piciorul*”, s-a gândit Phillip. Gamba piciorului drept era fracturată, de aceea avea durerile îngrozitoare.

- Ascultă-mă, rana din piept este mortală, iar fractura de la picior îți dă dureri insuportabile. Te pot salva, dacă vorbești. Cum te numești?

- Junot Gamal, i-a răspuns rănitul, abia vorbind de durere.

- Ce ai vrui să iei din muzeu?

- Sceptrul. Vocea îi era tot mai scăzută, vorbea greu, în șoaptă.

- De ce? Ce vrei să faci cu el?

- Am un contract pentru el.

- Cine l-a comandat?

- Nu știu.

- Cum ai primit contractul?
- Antoin, a șoptit rănitul și și-a pierdut cunoștința.

“*Trebuie anunțată poliția și salvarea*”, și-a spus Phillip, îndreptându-se, în fugă, spre muzeu. Acolo, Armand era aplecat deasupra paznicului. Acesta gemea încet, de durere. Avea cămașa plină de sânge, iar rana, vizibilă în piept, îi provoca dureri greu de suportat.

- Phillip, bină că ai venit. Te rog, adu-mi feșe și pansament, să-i oprim sîngerarea. Nu este o rană gravă, dar sîngerează.

- Imediat. Sun acum după ambulanță și la poliție. Necunoscutul din muzeu este mort, iar cel din parcare, grav rănit.

Phillip a ieșit din castel alergând spre casă. “*Au fost doi spărgători sau mai mulți?*” s-a gândit el. “*Dacă erau mai mulți, s-ar fi ajutat între ei.*” În casă, i-a găsit pe toți speriați, neliniștiți și abia a putut să-i liniștească. Brice era și el, speriat, în brațe la Yvette.

- Acum, totul este sub control, le-a spus el, privindu-le calm pe doamne. Erau în salon mama sa, Yvette, Evelyne și Madame Anette, bucătăreasa. Pe holul vilei așteptau, neliniștiți, trei din angajații domeniului.

- Sigur? I-a întrebat Sophie. Dar ce s-a întâmplat?

- Doi necunoscuți au încercat să intre în sălile muzeului și a avut loc un schimb de focuri cu paznicul. Unul din necunoscuți este mort, un altul grav rănit, iar paznicul, rănit ceva mai ușor. Sun acum la poliție. Va trebui să șteptăm sosirea ambulanței și a poliției, le-a spus el formând numărul de urgență.

- Armand unde este?

- *Papá* se ocupă de paznicul rănit. Merg repede înapoi cu trusa de prim ajutor.

În mai puțin de jumătate de oră, holul castelului s-a umplut de paramedici și polițiști. Toți au așteptat să-i fie acordat primul ajutor paznicului rănit și să-l transporte la ambulanță, apoi polițiștii au început cercetarea locului. Alți paramedici și polițiști erau lângă rănitul din apropierea parcarii.

În sălile micului muzeu exponatele erau la locul lor, nimic nu părea să fi fost mutat sau deranjat. Doar în sala unde era întins necunoscutul, se vedea sceptrul aruncat pe podea. Geamul protector a fost spart și peste tot se vedeau cioburi de sticlă. Lângă fereastră, era un ciocan greu, cu o muche bine ascuțită.

- Noi am terminat aici, domnule doctor, i-a spus comisarul de poliție Dominique Lafonte. Mâine vom discuta și cu paznicul rănit. Dacă starea celui de-al doilea spărgător ne va permite, va fi și el audiat. Suspectați pe cineva de această tentativă de furt?

- Nu, domnule comisar. Nici o piesă expusă nu are valoare prea mare, toate sunt de interes familial și au valoare mai mult sentimentală. Valoarea lor istorică nu justifică spargerea și riscul la care s-ar fi expus autorul.

- Vă mulțumesc. Vom ține legătura. Va fi ridicat acum și cadavrul necunoscutului, după care plecăm și noi. Vor rămâne de pază doi polițiști, iar dimineață, la lumina zilei, vom face cercetările exterioare.

- Probabil că în parcare este încă mașina folosită de spărgători, domnule comisar, i-a spus Phillip.

- Cu atât mai mult trebuie să revenim pe lumină.

După plecarea polițiștilor, lucrurile au intrat în normal la castel, la vilă și la hotel, liniștea nopții punând stăpânire din nou, peste domeniu.

Madame Anette a adus lapte cald pentru doamne și câte un pahar cu vin pentru domni, niciunul din cei prezenți nevoind să meargă la culcare.

- *Papá*, ai vreo idee despre această tentativă de furt? I-a întrebat Phillip.

Doamnele l-au privit și ele întrebătoare. Niciodată până atunci nu a mai avut loc vreun furt pe domeniu, sau măcar o tentativă de furt. Și iată, au fost și schimburi de focuri, cu un mort și doi răniți. S-a produs un eveniment cu totul deosebit în aceste locuri liniștite.

- Nu am nici o idee. Singurul obiect care a prezentat interes pentru spărgători a fost sceptrul. De ce? Nu știu. A acționat, după cum am înțeles de la spărgătorul rănit, o bandă organizată de hoți. Armand a ridicat din umeri.

- Să fie spargerea rezultatul articolului publicat de mine despre sceptrul ospitalier și misterele lui?

- Nu ar fi exclus ca cineva să fi crezut legenda despre sceptru și să fi comandat furtul. Probabil au căutat o parte din toiagul lui Moise, descrisă de tine. Iar pentru asta, trebuia furat Sceptrul.

- Da, ar fi o ipoteză de lucru pentru poliție.

- Dacă ești de acord, voi vorbi mâine cu domnul comisar despre această ipoteză, a propus Phillip. Ar fi bine dacă ar ajunge în presă o scurtă notiță despre copia sceptrului, păstrată în muzeu și care a făcut obiectul unei tentative de furt. Așa se vor liniști lucrurile deplin.

- Da, foarte bine. Voi contacta și eu câteva persoane în acest sens, a fost de acord Armand.

- Dar de ce este atât de deosebit și valoros sceptrul ospitalier? a întrebat Sophie. Desigur, în afara legendei despre puterile sale oculte?

Phillip și Armand s-au privit unul pe altul. Ce ar putea răspunde? Nici ei nu știau. Și totuși aveau în casă o copie a sceptrului.

- Nu-ți pot răspunde la această întrebare, draga mea, a spus Armand. Chiar nu știu.

- De ce nu încercați să aflați? Nu vreți să știți adevărata poveste a sceptrului? Mie mi-ar place să o știu.

- Și mie. Phillip, ar fi interesant să cercetăm toate documentele ce le găsim despre sceptru, despre povestea lui adevărată, așa cum a spus mama?

În vocea lui Armand se distingea o notă de curiozitate, dar și o stimulare a interesului fiului său pe această idee.

- Unde este acum sceptrul adevărat? a întrebat din nou Sophie.

- Nu știu, draga mea. Dacă Phillip va studia vechile papirusuri și manuscrise, poate va afla.

- Voi aduna documente vechi despre sceptru. Voi scrie istoria lui, așa cum este descrisă în vechile manuscrise și în alte documente din epocă.

- Phillip, dacă vrei să afli mai multe lucruri și despre spargerea din această noapte, îți voi face cunoștință cu cineva care te poate ajuta, a spus Armand. Eu aș vrea să știu totuși, cine a organizat spargerea la castel. Cunosc persoana potrivită pentru a afla acest lucru.

- Este ora două, nu mergem la culcare? Bine că totul s-a liniștit, a spus Sophie.

- Ai dreptate, draga mea, să mergem la culcare, acum simt oboseala, a spus Armand. Dar mâine vom relua discuția, Phillip.

*

O săptămână mai târziu

Luni dimineață, Phillip era în biblioteca vilei, încercând să pună ordine în hârtiile ce le-a adus din Nice, când telefonul celular a început să sune. François, a citit el pe ecranul telefonului. *“Ar trebui azi, mâine să merg la muzeu”*, s-a gândit el, înainte de a răspunde solicitantului. Era vorba de muzeul din Marseille, unde François Labrosse era director și de multe ori l-a ajutat cu documente vechi, pentru diverse studii de specialitate.

François era de aceeași vârstă cu Phillip, înalt, brunet, bine făcut; când îl vedeai, nu credeai că are un doctorat în arta medievală, ci te gândeai la un fost sportiv, sau profesor de

sport. Pe cei doi îi lega o veche prietenie, fiind colegi în primii ani de școală, apoi uniți prin preocupări științifice și membrii ai aceleiași asociații caritabile.

- François, mă bucur să te aud. Ar trebui să vin la tine, dar cred că mâine o voi face.

- Phillip, i-a răspuns acesta pe un ton grav, te sun în altă chestiune. Am nevoie de sfatul domnului Armand și al tău. Ne putem vedea astăzi?

- Sper că nu este nimic grav cu tine?

- Nu, este o chestiune a muzeului.

- Bine, m-am liniștit. Îl sun pe tatăl meu, acum este în Marseille. Dacă este nevoie, vin și eu acolo. Te anunț eu imediat în legătură cu întâlnirea.

- Mulțumesc, aștept să mă suni.

Phillip a format numărul tatălui său.

- *Papá*, scuză-mă că te sun, François ne roagă să-l întâlnim azi, într-o problemă legată de muzeu. Vei avea timp?

- Sigur, roagă-l să vină la Chamont, la ora patru după amiază. Este cel mai bine, putem discuta în liniște. Ajung și eu la timp.

- Perfect, mulțumesc, *papá*. Îl sun acum și-l rog să vină la noi.

După ce l-a sunat pe François și au stabilit să se vadă la Chamont, Phillip a continuat sortarea manuscriselor după tematica acestora, activitate ce i-a ocupat tot timpul până la ora prânzului. De mult aștepta să facă acest lucru, sortarea documentelor era o muncă anevoioasă.

După amiază, l-a întâlnit cu bucurie pe prietenul său François, care venise ceva mai devreme, astfel că la ora stabilită, erau toți trei în biroul lui Armand.

- Domnule Armand, i-a spus François, vă mulțumesc pentru această întâlnire. Trebuie să mă sfătuiască cu dumneavoastră în privința unei întâmplări extrem de sensibile.

Armand și Phillip îl priveau întrebători, așteptând ca acesta să vorbească în continuare, să le explice motivul întâlnirii lor. Simțeau în vocea lui François o oarecare tensiune, iar acesta se gândea cu ce să înceapă, să poată fi mai explicit.

- Printre primele așezăminte ale Cavalerilor ospitalieri, ridicate în Provence, a fost și Capela din Fortul Portului. Acest lucru îl știți foarte bine. Parte din obiectele vechi ale capelei, cele mai valoroase, sunt păstrate în depozitul muzeului nostru. Astăzi de dimineață m-a sunat custodele capelei și mi-a spus că nu găsește două din manuscrisele de inventar ale capelei. Se referea la inventarele din secolul al doisprezecelea și treisprezecelea, valoroase ele însele prin vechimea lor.

- Ce înseamnă că nu le găsește? a întrebat Armand.

- Pur și simplu nu sunt în depozitul capelei. Custodele are relativ puține obiecte și documente la Capelă, le știe locul fiecăruia din ele. M-a sunat să mă întrebe dacă nu sunt cumva la noi, luate fără știrea lui. L-am asigurat că nu sunt la muzeu. Era disperat și m-a întrebat cum să procedeze, dacă să anunțe sau nu poliția.

- Își amintește când le-a văzut ultima dată? a întrebat Phillip.

- L-am întrebat și eu, spunea că în urmă cu zece zile, două săptămâni manuscrisele erau în depozit, cu siguranță.

- Părerea mea este să le caute din nou, poate le-a pus el sau altcineva în altă parte. Poate le-a rătăcit printre alte documente. Dacă nu le găsește, va trebui să anunțe poliția, i-a spus Armand. Dar să caute atent prin toate locurile unde are depozitate și păstrate obiecte sau documente vechi.

- Cred că așa este cel mai bine, i-a răspuns François pe un ton mai calm. Acum, că am vorbit cu dumneavoastră, mă simt și eu mult mai liniștit. M-am impacientat, gândindu-mă la cele întâmplate la castel. Am citit și articolul din ziar despre tentativa de furt a sceptorului. A fost un act de inconștiență. Să furi o copie?

- Da, s-a petrecut un eveniment neplăcut. Suntem bucuroși că paznicul s-a vindecat aproape complet. Asta este important.

- Vă mulțumesc. Chiar aveam nevoie de sfatul dumneavoastră, fiindcă pe mine m-au depășit aceste lucruri. Acum, aș vrea să plec la Marseille, să pun lucrurile în ordine, a spus François, ridicându-se de pe scaun.

- Te conduc. Phillip s-a ridicat și el și l-a însoțit pe musafir până în parcare, unde acesta și-a lăsat mașina.

- Mulțumesc, Phillip. Rămânem în legătură.

Se vedea după fața lui și tonul vocii, chiar după cum mergea că este mult mai liniștit, dacă nu chiar bucuros că a clarificat, pentru moment, ceea ce trebuia să facă administratorul Capei Fortului.

- Cred că se leagă unele lucruri, *papá*, a spus Phillip după plecarea lui François Labrosse.

- Da, cred și eu. Probabil persoana interesată de sceptru a căutat să afle unde este acesta și de aceea a luat manuscritele de inventar. Se aștepta ca sceptrul să fie la capela fortului. Nu l-a găsit în capelă și nici în lista de inventar, de aceea a venit la castel. Întrebarea este dacă cei interesați de sceptru vor continua să acționeze pentru a și-l procura sau se va opri.

- Indiferent de ce vor face acei necunoscuți, eu voi căuta să aflu mai multe lucruri despre sceptru. Se cunosc foarte puține date despre el. Puțini știu și despre existența lui, a spus Phillip.

- Sună-l pe domnul Jean Dupont, așteaptă telefonul tău, i-a spus Armand.

- Cine este domnul Dupont?

- Este persoana care ne poate ajuta. A fost mulți ani polițist în Paris, a lucrat pentru Interpol, ca inspector. Poate și acum lucrează pentru Interpol, nu știu. În urmă cu vreo patru ani a fost rănit grav aici, la Marseille, dar am reușit să-l salvez. S-a retras din poliție pentru un timp și s-a stabilit, împreună cu familia, la Marseille. Aici a deschis o școală de detectivi particulari. Mă sună periodic în semn de recunoștință. Este un om bun și de încredere. Și, mai ales inteligent și corect.

- Din cele ce-mi spui, îmi place deja această persoană. Îl voi suna mâine, când voi merge și la muzeul din Marseille, la François.

Lui Phillip i-a plăcut, în copilărie, orașul Marseille, datorită spiritului și atmosferei sale cosmopolite, în care se întâlneau multiplele culturi, de la cea provensală, la cea iberică, grecească, fiecare cultură cu specificul și farmecul ei. Deși, în ultimii ani, avea unele îndoieli asupra dezvoltării orașului și specificului său. Ca mulți alții.

Orașul l-a întâmpinat cu aglomerația și zgomotul său specific, inconfundabil al acestui mare oraș-port mediteranean, cu evidente influențele orientale. Phillip s-a strecurat cu dibăcie pe străduțele bine cunoscute, spre locurile unde trebuia să ajungă, pentru a evita aglomerația marilor bulevarde.

A trecut pe la două librării, de unde și cumpăra, de regulă cărțile și a văzut recente apariții editoriale din domeniul medical. Apoi, fără grabă, a coborât în portul vechi și a oprit mașina în fața muzeului.

François Labrosse era într-un din sălile cu exponate și, la apariția lui Phillip, s-a îndreptat bucuros spre el.

- Mă bucur că ai venit, Phillip. Mergem în birou sau preferi să stăm afară, în curte?

- Aș vrea să vorbim ceva și aș prefera, dacă nu te superi, să mergem în birou..

- Cu plăcere. Cafea, suc natural?

- Un pahar cu apă, te rog.

Biroul directorului Labrosse, spațios și luminos, cu pereții acoperiți de rafturi pline cu lucrări de specialitate, cărți, albume, mici statuete frumos aranjate, era plăcut și degaja o atmosferă de sală de studiu a unei biblioteci.

- François, a spus Phillip așezându-se într-un fotoliu, după spargerea petrecută la castel, mi-am dat seama că nu știu aproape nimic despre adevăratul Sceptru ospitalier. Mă poți ajuta să găsesc manuscrise și alte documente despre acesta?

- La castel nu aveți manuscrise despre sceptru?

- Voi căuta zilele acestea, dar te rog și pe tine să-mi cauți în biblioteca voastră, deoarece are mult mai multe cărți și manuscrise decât avem noi la castel. Ce știi despre Sceptru?

- Date generale. A fost confecționat pe la începutul primului mileniu, undeva în Țara Sfântă și a ajuns, ceva mai târziu, la șezământul Sfântul Ioan de la Ierusalim, la Cavalerii Ospitalieri. Foarte puțini știu faptul ca nu există doar un singur sceptru, cel original, Sceptrul Sfântului Gerard. În anul 1306, când Ordinul Cavalerilor Ioaniți s-a stabilit în Insula Rhodos, Marele Maestru a făcut o copie fidelă a Sceptrului. Cel de-al doilea Sceptru poartă denumirea de Sceptrul cavalerilor de Malta.

După ce au fost nevoiți să plece din Ierusalim, în 1187, ospitalierii au ajuns la Akra, apoi în Insula Cipru, iar aceste mutări succesive l-au determinat pe Marele Maestru din acea vreme să ia măsuri pentru protejarea simbolurilor onoarei, curajului și sacrificiului Ospitalierilor, unul din simboluri fiind și Sceptrul. Cel original a fost pus la loc sigur, iar cel făcut în 1306, cel al cavalerilor de Malta, a fost ținut în permanență în preajma Marelui Maestru.

Sigur că și acesta are o mare valoare istorică și simbolică, iar pe piața pieselor istorice valorează câteva zeci de milioane de euro. Existența lui este cunoscută de doar câteva persoane de maximă onorabilitate, mai presus de orice îndoială.

- Mă gândesc la faptul că al doilea sceptru poate fi considerat ca Sceptrul original, dată fiind vechimea lui și semnificația. Este adevărat?

- Da, poate fi considerat ca fiind unul din cele două simboluri adevărate.

- Scuză-mă un moment, trebuie să dau un telefon, a spus Phillip.

A format numărul de telefon pe care l-a primit de la Armand.

- Domnul inspector Dupont? a întrebat el persoana care i-a răspuns la telefon.

- Da, eu sunt, bună ziua!

- Bună ziua, domnule. Sunt doctorul Phillip de Chamont.

- Așteptam telefonul dumneavoastră, domnule doctor. M-a avizat domnul doctor Armand că mă veți căuta. Unde sunteți?

- La Muzeul din port, în Marseille.

- Dacă doriți să ne întâlnim, vin eu acolo în câteva minute.

- Ar fi minunat, domnule Dupont. Mă salvați de un drum prin oraș.

- Așteptați-mă acolo, vă rog. La revedere.

- François, i s-a adresat Phillip directorului muzeului, mă voi întâlni cu un detectiv în fața muzeului. Va trebui să plec, dar ținem legătura.

- De ce nu-l inviți aici? Dacă vreți să discutați confidențial, vă las singuri.

- Îți mulțumesc pentru ofertă și o accept cu plăcere. Nu este nimic confidențial, aș vrea să mă ajute să-i găsim pe cei care au organizat spargerea de la castel. A fost polițist și încă lucrează cu poliția. Poți asista la discuție, nu am nimic de ascuns.

După vreo douăzeci de minute, secretara a deschis ușa și a intrat în birou domnul Jean Dupont.

Jean Dupont avea cam patruzeci de ani și era de statură medie, slab, cu un ten măsliniu. Fața era prelungă, iar ochii negri priveau iscoditor. Îmbrăcat într-un costum ușor, de vară, de culoarea maro foarte deschis, cu pantofi asortați, părea un elegant profesor de gimnaziu. În mediul său, înfățișarea lui nu se remaca prin nimic, era un anonim și asta era, probabil, un avantaj pentru el.

- Bună ziua, domnilor, a salutat el dezinvolt, privindu-i cu un zâmbet deschis.

- Bună ziua, domnule Dupont, s-a ridicat Phillip din fotoliu și i-a întins mâna. Sunt Phillip de Chamont, iar domnul este François Labrosse, directorul muzeului. Nu am nimic de ascuns față de el, putem vorbi aici.

- Mă bucur să vă cunosc, domnilor.

- O cafea, apă? l-a întrebat François.

- Cafea, dacă nu vă deranjează. Scurtă și cu lapte, vă rog, i-a spus el secretarei, care aștepta lângă ușă. - Vă ascult, domnule doctor.

- Ați aflat despre spargerea ce a avut loc, acum o săptămână, la castel?

- Da, mi-a relatat întâmplarea domnul Armand. Am luat legătura și cu poliția, sunt la zi cu toate datele.

- Credeți că ne puteți ajuta să aflăm cine sunt persoanele interesate de sceptrul nostru?

- Desigur. Dar sunteți sigur că sceptrul este în atenția spărgătorului? Poate alte exponate?

- Nu, a fost singura piesă pe care spărgătorul a pus mâna. Și mi-a confirmat acest lucru chiar unul din spărgători. Am o teorie, în legătură cu spargerea.

- Interesant! Vă ascult.

Domnul Dupont și-a schimbat complet atitudinea: zâmbetul i-a dispărut de pe față, asculta cu atenție cuvintele lui Phillip, iar privirea i-a devenit tăioasă. Era ca un câine de vânatoare ce adulmea vânatul.

- Am publicat un articol, cu vreo trei săptămâni în urmă despre Sceptrul ospitalier și legendele care au circulat în legătură cu așa zise puteri misterioase ce le-ar avea acesta. Probabil că cineva a devenit interesat de sceptru ca urmare a apariției articolului și dorește să-l obțină, indiferent de mijloace. Adevăratul sceptru are o valoare, istorică și financiară foarte mare.

- Ar trebui să-i spunem și despre manuscrisele de la Fortul portului, a intervenit François.

- Ai dreptate deși, pe moment, legătura dintre cele două evenimente este doar intuitivă.

- Despre ce este vorba? a întrebat Dupont.

- Custodele Fortului ne-a sesizat dispariția manuscriselor cu inventarul obiectelor ce erau păstrate la Capela fortului, în secolele doisprezece și treisprezece. I-am sugerat acestuia să le caute mai bine, poate sunt la Capelă, sau în altă parte, într-un alt loc decât cel normal de păstrare a documentelor.

Au continuat să discute și despre cea ce i-a spus lui Phillip, în noaptea spargerii, suspectul rănit, precum și despre diversele lor păreri în legătură cu spargerea. A trecut, astfel, mai bine de jumătate de oră, până când și-au format, fiecare din ei, o imagine aproape completă despre nefericitul eveniment, pe baza datelor ce le cunoșteau în acel moment. Desigur, date incomplete.

- Acum am înțeles ceva mai bine întreaga situație de fapt, domnilor. Vă voi ține la curent cu ceea ce voi afla.

- Vă mulțumesc, domnule inspector Dupont. Vom aștepta noutăți de la dumneavoastră.

Detectivul și-a reluat înfățișarea obișnuită, agreabilă, zâmbitoare. Se părea că-i făcea plăcere să fie apelat cu gradul ce-l avusese în poliție. Un polițist rămâne polițist toată viața, fiind văzut cu același respect ce-l avusese în timpul activității.

- Trebuie să plec. La revedere, domnilor, a spus el ridicându-se din fotoliu și ieșind din birou.

- Este un om agreabil, a remarcat François. Știe ce vrea.

- Sperăm să avem cât mai curând noutăți. Te mai rog ceva, François. Verifică dacă s-a interesat cineva de sceptru, dacă a cerut pentru studiu manuscrise din epocă. Bănuiesc faptul că persoana interesată s-a documentat în legătură cu sceptrul și locul unde este păstrat. Și unde altundeva putea merge decât la biblioteca muzeului și la Fortului ospitalier?

- Fără probleme, Phillip, chiar acum, după ce pleci, mă voi interesa.

- Mulțumesc, aștept un telefon de la tine.

- Bine, te voi suna cum aflu ceva.

Ieșind din muzeu, Phillip a pornit mașina și s-a îndreptat spre explanadă, apoi a intrat în intersecție și s-a înscris pe bulevardul larg, aglomerat, pe banda ce ducea către ieșire estică din oraș. Până aproape de Brignoles, gândul i-a stat numai la sceptor, la ceea ce știa despre această piesă veche. Știa foarte puține lucruri, nu avea nici un punct de plecare în documentarea sa ce abia o începuse. Trebuia să aștepte un indiciu, un vechi document de la François.

“Am rezolvat în oraș cam tot ce mi-am propus. Ar trebui să fiu mai relaxat, doar este vacanță. Brice și Yvette mă așteaptă, așa că cercetările trec pe planul secund. La drum!”

Cu acest gând, Phillip s-a întors la Chamont bine dispus. Avea toate motivele să fie într-o astfel de stare. Abia aștepta să facă o baie în piscină, să se răcorească după căldura orașului. Parcă i-a ghicit gândul, Yvette era la plajă pe marginea piscinei, iar Brice se juca în piscinuța lui, cu mingea de tenis. Văzându-l pe Phillip, Brice a ieșit din piscina lui cu mingea în gură, bucuros că are cu cine să facă o mică joacă. Dar, dezamăgire. Phillip s-a grăbit să intre în casă, iar câțelul s-a întors, supărat, la Yvette, pentru a-i arăta că prietenul Phillip l-a neglijat.

- Te așteptăm, dragul meu, i-a strigat Yvette lui Phillip, apoi l-a liniștit pe Brice.

- Sai liniștit, vine imediat și vă jucați.

- Într-un minut sunt cu voi, s-a auzit vocea veselă a lui Phillip.

Brice s-a așezat lângă Yvette, răbdător, așteptându-și partenerul de joacă.

Până la sosirea lui Armand, Phillip și-a petrecut timpul cu Brice și Yvette, într-o atmosferă veselă, de adevărată vacanță. Stând comod, relaxați, fotoliile de ratan, sub umbrela de soare, îi aruncau mingea lui Brice care, bucuros, alerga să o găsească în gazon. Fericit că a găsit mingea, de fiecare dată fugea în piscinuța lui, se răcorea și din nou, venea cu mingea pentru a relua joaca.

După un timp, li s-a alăturat și Sophie, îmbrăcată lejer, cu un șort alb și o cămașă din in, de culoare crem. Râdeau și glumeau, jucându-se cu micul Brice.

Puțin după orele amiezii, Armand și Evelyne au sosit în același timp, fiind primiți cu bucurie de Brice.

- Am mâncat în oraș, le-a spus Armand. Venim și noi pe terasă, doar să ne facem comozi.

- Brice, vino cu mine, i-a strigat Evelyne, iar micuțul nu a așteptat să fie strigat a doua oară, a intrat imediat în casă după prietena lui.

Armand s-a înapoiat imediat, lejer îmbrăcat.

- Ce bine este după un duș rece, le-a spus el. S-a apropiat de Sophie și a sărutat-o, la fel și pe Yvette, după care s-a așezat în fotoliu.

- Cum a fost în oraș, Phill? s-a interesat el.

- Bine, *papá*, am rezolvat cam tot ce trebuia. Am vorbit și cu domnul Dupont.

Abia începuse să-i povestească tatălui său ceea ce făcuse în oraș și discuțiile purtate cu Dupont și François, că a sunat telefonul mobil. Era François.

- Bună ziua, Phillip, ce faci?

- Stau pe terasă cu *papá*, vorbim despre ceea ce am stabilit cu domnul Dupont.

- Transmite-i salutări domnului Armand. Am noutăți. Te sun eu peste un minut, doar să ajung la birou.

- Bine, aștept.

- François, i-a spus Phillip lui Armand. Spunea că are noutăți despre acele documente de la fort și trebuie să vorbim. Cred că le-a găsit, după cum am dedus din tonul vocii sale. Merg la birou, să-mi notez ceea ce-mi va spune.

- Foarte bine. Aștept să aflu și eu noutățile.

- Desigur. Revin imediat.

- Te ascult, François, i-a spus Phillip, pregătit să-și noteze ceea ce-i va spune prietenul său.

Fără nici o altă introducere, François a trecut la subiect.

- Am verificat dacă cineva a cerut manuscrite despre Scepstrul ospitalier. La noi, la Muzeul Portului, apar înscrise, la biblioteca internă, peste cincizeci de persoane care au solicitat acte și manuscrite din secolele XI și XII, pentru studiu. Ce este mai interesant, apare o persoană atât la noi, cât și la capela din Martigues, cu același tip de solicitare, manuscrite din secolul...

ai ghicit, XI și XII.

- Știm cine este? În vocea lui Phillip se simțea nerăbdarea și interesul de a afla totul, cât mai repede.

- Desigur, este înregistrată cererea lui pentru manuscritele solicitate. Se numeste Charles Borville, este arheolog și locuiește în Menton, strada Thymus.

- Dacă mai vine la muzeu, te rog să mă anunți. Oricum, voi merge la Menton, zilele acestea, să vorbesc cu el. Lipsește vreun document?

- Din câte știu eu, nu lipsește. Bibliotecara mi-a spus că părea un profesionist, avea cunoștințe de istorie veche, știa ce documente să caute. Tocmai despre prima cruciadă și despre scepstru. Ce crezi, să fie o coincidență?

- Nu cred că este o coincidență interesul lui pentru scepstru, în două locuri diferite și chiar în această perioadă. De la cine putem afla mai multe date despre acest arheolog? Știi pe cineva din acest domeniu?

- Îl cunosc pe Bernard Mantouse, director al Institutului Mării, institut privat, ce lucrează pentru o firmă de cercetări marine. Nu ar crea suspiciuni interesul meu pentru un arheolog.

- Foarte bine. Mă suni, te rog, când știi mai multe lucruri?

- Desigur. Dar nu am terminat. A fost găsit manuscrisul dispărut de la Capela fortului.

Tonul vocii lui François nu lăsa nici o urmă de îndoială asupra satisfacției ce o resimțea, atunci când i-a dat această veste lui Phillip. Se simțea eliberat de o mare grijă.

- Cum așa? Unde și cine l-a găsit?

- Custodele a căutat prin toate manuscritele și le-a găsit pe cele dispărute, printre alte documente. Este foarte bucuros. Și eu, la fel.

- Tu ce crezi despre împrejurările în care documentele au ajuns în alt loc decât cel destinat acestora?

- Eu cred, a răspuns François, că cineva le-a studiat în ascuns, apoi le-a pus în alt loc decât cel în care erau păstrate. Din grabă sau neatenție.

- Ai dreptate. Mă bucur că manuscritele sunt la locul lor. Îl voi anunța și pe domnul Dupont.

Revenit pe terasa piscinei, i-a povestit lui Armand tot ce a aflat de la François.

- Da, interesant, a remarcat acesta. Ar fi bine să știm mai multe lucruri despre arheolog. Poate este doar o întâmplare interesul acestuia pentru documentele din perioada medievală. Mai ales despre scepstru. Trebuia să ne convingem de acest lucru.

- Aștept să mă sune François și să-mi spună dacă a aflat ceva mai multe date despre acel arheolog. După aceea, voi merge la Menton să discut cu el.

- Da, poți vorbi cu el, dar fără a crea suspiciunea că ne implicăm în anchetă.

François Labrosse l-a sunat ceva mai târziu. Au terminat cina și urmăreau la televizor o emisiune de divertisment, transmisie directă de pe Riviera. Aproape că a uitat de telefonul promis de François, dar acum interesul i-a revenit.

- Hallo, Phillip, îmi pare rău că te sun atât de târziu. Amicul meu este plecat la Montreal, nu pot vorbi cu el, datorită diferenței de fus orar. Sper să-l găsesc la telefon spre dimineață. O cunoștință comună mi-a spus că acesta va lipsi din țară o perioadă mai îndelungată de timp.

- Stai puțin, i-a răspuns Phillip, având o presimțire nu tocmai plăcută. Nu vorbi cu el despre acest subiect. Dacă te sună el, găsește un alt motiv pentru care l-ai căutat. Ce-mi poți spune despre această persoană?

- Este specializat în biologie marină, are multe lucrări publicate și este cunoscut pe întreaga Riviera. Însă este specializat și în arheologia marină, are cunoștințe de istorie. A făcut scufundări în Mediterană, la diferite situri, cred că pentru o firmă privată. În rest, o persoană agreabilă.

- Mulțumesc pentru informații. Rămânem în legătură.

- Desigur. Vrei să vin cu tine în Menton? Cunosc și câțiva membrii ai Yachting Club, dacă am avea nevoie de ceva.

- Ar fi bine, mulțumesc. Poți veni mâine dimineață aici?

- Sigur. La ora nouă este bine?

- Perfect, te aștept.

Menton, oraș al florilor și al lămâilor, este așezat între mare și muntele ce se înalță semeț, spre nord. Panta muntelui lasă o suprafață destul de îngustă pentru cele două zone ale orașului Menton, orașul vechi, spre munte și orașul nou, cu plaja lui îngustă pe alocuri, dar bine amenajată. Cele două așezări diferă sub aspectul construcțiilor, orașul vechi, fiind construit în pantă, pe povârnișul muntelui, cu străduțe înguste și case mai mici, în timp ce orașul nou se întinde pe un teren ceva mai plan. Acolo se înalță hoteluri și vile moderne, iar plaja, mai largă, oferă o frumoasă priveliște, cu șezlonguri și umbrele viu colorate, ce acoperă o mare parte a zonei nisipoase.

Orașul vechi are nenumărate monumente și clădiri în stilul baroc, medieval, cu biserici și capele reprezentative, specifice culturii secolelor unsprezece- treisprezece, dar și mai noi, din secolul al optsprezecelea. Spre munte, se vede cimitirul, așezat în patru trepte, fiecare treaptă aparținând unui cult religios. Pădurea decorează, pe timpul verii, în verde, întreg fundalul muntos al orașului, ca o imensă pictură, văzută dinspre mare.

Ziua se anunța călduroasă, ca de obicei, încă de la orele dimineții. Cei doi tineri, conform celor convenite, au părăsit domeniul la ora nouă, cu mașina, plecând spre Menton. Au circulat pe A8, La Provencale, de pe care au ieșit pe artera ce dă în Avenue de Sospel. Și-au continuat mersul, intrând în oraș prin nord-vest, reușind astfel să evite traficul aglomerat de sutele de turiști, iubitori ai orașului.

François a rămas la Yachting Club, iar Phillip, cu harta în mână, a plecat să caute casa arheologului. S-a orientat ușor și a găsit adresa relativ repede, în orașul vechi. Arhitectul locuia într-o casă mică, ridicată în stilul de dinainte de război. Cochetă, cu o grădină minusculă, dar îngrijită, era situată pe o străduță îngustă, unde Phillip abia a avut loc să parcheze mașina. A apăsat pe butonul soneriei și, instantaneu, ușa casei s-a deschis, ieșind din casă un bărbat slăbuț, de înălțime medie, cu fața bronzată, ce-i arăta vârsta, de aproape cincizeci de ani. Ochii vioi, îl priveau întrebători pe vizitator prin ochelarii de vedere.

- Bună ziua, vă pot ajuta? a întrebat el.

- Dacă sunteți domnul Charles Borville, da. Sunt Phillip de Chamont, medic la Spitalul din Nice. Specialitatea mea este neurologia, dar am oarecare pregătire și în istorie, respectiv perioada medievală. Îmi puteți acorda câteva minute, pentru o chestiune istorică?

- Desigur, intrați, vă rog.

În casă era o răcoare plăcută, de la aparatul de aer condiționat. Dar probabil ar fi fost plăcut și fără a pune în funcțiune aparatul, deoarece răcoarea munților se întâlnea cu briza mării, într-o adiere mângâietoare. Casa avea trei camere, frumos mobilate, cu diverse cărți și reviste lăsate peste tot, dar puse într-o anumită ordine.

- Vă uitați la cărți, i-a spus el, surprinzându-i privirea lui Phillip. Sunt arheolog, dar probabil știți asta. Este o deformație profesională să aranjez cărțile într-o anumită ordine. Spre satisfacția soției, trebuie să spun.

- Da, este plăcut la dumneavoastră. Să nu vă rețin prea mult timp. Mă documentez acum despre perioada evului mediu. Mi s-a recomandat să discut cu dumneavoastră, pentru documentare.

- Mai concret, ce anume v-ar interesa?

- Lucrarea pe care o pregătesc se referă la contribuția populației din Provence la prima cruciadă. Am găsit unele documente din epocă, dar sunt puține date arheologice care să le susțină. Ori, eu sunt obișnuit să scriu și să public numai pe bază de dovezi.

- Cum ați spus că vă numiți? l-a întrebat cu o notă ciudată în glas.

- Phillip de Chamont, domnule Borville. Este vreo problemă?

- Faceți parte din familia de Chamont, cea din La Creusse? Aveți legătură cu domeniul Chamont?

- Da, am onoarea de a face parte din această familie. Tatăl meu este ultimul baron de Chamont. De ce?

- În cercetările mele arheologice am întâlnit numele de Chamont, atât în Provence, cât și în Ierusalim.

- Da, înaintașii noștri au participat la prima cruciadă, de aceea mă interesează această perioadă.

Arheologul l-a privit intens, și-a luat ochelarii și i-a șters încet, cu grijă, i-a pus din nou, apoi l-a întrebat:

- Aveți o carte de vizită?

- Desigur, i-a răspuns Phillip surprins. Poftim, i-a întins el cartea de vizită.

Arheologul a luat-o și a privit-o gânditor.

- Pot să o păstrez? Voiam să fiu sigur că sunteți într-adevăr de Chamont. Și iată de ce. La începutul anului, am fost angajat de o firmă din străinătate, ca în calitate de arheolog, să fac săpături și cercetări despre perioada primei cruciade. Persoana era interesată de perioada înființării Ordinului Ospitalier.

- Nu era surprinzătoare angajarea? l-a întrebat Phillip.

- Nu, fiindcă de multe ori am primit astfel de solicitări de angajare de la firme private, dar și de la universități sau institute de cercetare istorică. Am primit un onorariu frumos, dar și bani pentru cercetări. De asemenea, am primit ușor toate permisele. Abia acum, dacă stau și mă gândesc, instinctul îmi spune că ceva nu este în ordine, dar nu știu exact ce anume. De aceea vreau să știu cu cine vorbesc. Nu sunt fricos, dar vreau să mă feresc de necazuri.

- Foarte bine. Unde ați făcut cercetări?

- În Ierusalim și împrejurimi, precum și în Provence. Am întocmit un studiu sintetic despre tot ce am aflat și l-am predat în urmă cu o lună.

- Aș putea să primesc un exemplar al studiului?

- Îmi pare rău, studiul aparține celui care m-a angajat, așa a fost înțelegerea.

- Păcat, ar fi fost foarte interesant. Dar cine v-a angajat, îmi puteți spune?

- Da, nu este nici un secret. Domnul Bernard Mantouse, directorul institutului de cercetări marine.

Phillip l-a privit fix, în tăcere. Instinctul nu l-a înșelat. S-a ridicat încet din fotoliu. Pentru moment era suficient, nu voia să-i creeze suspiciuni arheologului, mai ales că aceasta părea sincer.

- Vă mulțumesc, a spus el. Poate că ne mai vedem.

Phillip chiar era mulțumit de această întâlnire cu arheologul și, credea că, pentru moment avea suficiente date despre acesta.

- Desigur, momentan îmi sistematizez documentația pentru o lucrare ce vreau să o public, deci sunt acasă. Vă dau numărul meu de telefon. A luat un blocnotes, a scris numărul său de telefon și i-a întins hârtia vizitatorului său.

- Pot să vă rog ceva? a spus Phillip. Fără să aștepte răspuns, a continuat: - să nu mai discutați cu nimeni despre preocupările mele. Știți, secretul cercetării științifice.

- Fiți fără grijă.

Domnul Carles Borville l-a condus până în stradă și i-a întins mâna, dar s-a oprit cu un gest neașteptat.

- Dacă nu pot să vă dau studiul, vă pot da notițele mele. Acestea îmi aparțin, sper să vă descurcați cu ele, să le înțelegeți. Am un scris îngrozitor. Haideți înapoi.

- Nu știu cum să vă mulțumesc, i-a spus Phillip, primind o mapă din plastic, plină de hârtii, precum și două caiete.

- Tot ce vă rog, este să le studiați cu grijă și când nu mai aveți nevoie de ele, să mi le înapoiați.

- Bineînțeles, iar în lucrare vă voi menționa la bibliografie.

- Aș fi onorat, a răspuns arhitectul. La revedere.

- La revedere, domnule.

*

În câteva minute, a oprit mașina în parcare a clubului. François îl aștepta pe terasă, împreună cu doi bărbați. Erau cam de aceeași vârstă cu François, bronzăți, îmbrăcați fiecare cu pantalon de culoare deschisă și cămașă din bumbac, albă, cu emblema clubului cusută în partea stângă. Se făcuse ora prânzului, așa că oprirea era binevenită.

- Vă rugăm să ne scuzați, au spus cei doi ridicându-se. Trebuie să plecăm. Ne bucurăm că v-am întâlnit, domnule, i-au spus lui François, la sosirea lui Phillip.

- La fel și eu. Apoi, către acesta. - Stai jos, te rog. Nu vrei să mâncăm aici? Este ora prânzului, doar.

- O idee bună. Abia acum simt că-mi este foame, i-a răspuns Phillip.

François l-a privit întrebător, așteptând ca Phillip să-i spună ceva despre discuția avută cu arheologul.

- Totul este bine, i-a spus acesta, ghicindu-i întrebarea. Mai târziu, îți voi povesti totul.

Au comandat o mâncare ușoară, de pește, cum numai la clubul navigatorilor poți găsi.

- Nu-mi amintesc numele amicului tău, directorul institutului de cercetări marine.

- Se numeste Bernard Montouse. Apropo, nu m-a sunat. Poate nu are timp.

- Nu-i nimic, este mai bine așa. Știi pentru ce firmă lucrează acum?

- Nu, dar aflu în câteva minute, a răspuns el formând un număr de telefon. După o conversație de câteva minute, i-a spus:

- Lucrează pentru firma Silver Teck, din Panama. Firma se ocupă cu tehnologie pentru cercetări marine. Nu este prea cunoscută în zonă, dar se pare că are multe afaceri de succes în America Latină. Nu se cunosc proprietarii.

- Suficient, mulțumesc. Să-ți povestesc și eu ceea ce am aflat de la arheolog, dacă ești curios.

- Bineînțeles că sunt curios.

În timp ce mâncau, Phillip i-a povestit, detaliat, tot ce aflase de la arheolog, precum și părerea lui asupra cazului. François asculta atent ceea ce-i povestea Phillip, exprimându-și uimirea.

- Extraordinar. Nici nu m-aș fi gândit că amicul meu poate face așa ceva. Sigur este implicat în spargerea de la castel.

- Vom afla, fără nici o îndoială, în ce măsură este implicat, i-a răspuns Phillip. Vrei să mai rămânem în Menton?

- Nu. După ce terminăm masa, plecăm spre Chamont.

După amiază, traficul pe autostradă era și mai aglomerat, cel puțin spre Marseille. Obişnuiți cu circulația din sezonul estival, cei doi tineri au mers relaxați până la La Creusse, unde au mai stat la un pahar cu vin de Chamont. Ceva mai târziu, François a plecat spre Marseille, iar Phillip a rămas cu Brice și Yvette. Era rândul lui să-l alinte pe micul lor prieten. De altfel, joaca lui Brisucu era un fel de porție zilnică de bucurie. Așa i-a găsit Armand când a ajuns acasă și s-a oprit pe terasă, privindu-i amuzat. Brice a alergat în fața lui cu mingea în gură, bucuros că-l vede, fiindcă și-l voia partener de joacă. Neavând de ales, Armand a aruncat de câteva ori mingea, apoi s-a retras discret, plecând spre vilă. Micuțul, dezamăgit a plecat și el la Yvette, supărat că partenerul de joacă l-a părăsit.

Din vilă a ieșit pe terasă și Sophie, atrasă de vocile ce le auzise.

- Să-ți aducă o gustare în salon sau vii pe terasă? l-a întrebat ea sărutându-l pe Armand.

- Fac un duș și vin pe terasa piscinei. Aș face și o baie.

Atmosfera liniștită de familie și răcoarea terasei i-a făcut să stea împreună, afară, până la cină, fiecare povestind câte ceva și aruncând pe rând mingea lui Brice.

- Cinăm pe terasă, da? i-a întrebat Sophie.

- Bineînțeles, au răspuns toți odată.

- Îmi cer scuze, a spus Phillip la un moment dat, aș vrea să-ți povestesc, *papá*, ce am aflat la Menton.

- Te rog. Ce noutăți ai?

În câteva minute, Phillip i-a relatat detaliat, ceea ce aflase de la arheolog și i-a arătat notițele acestuia.

- Mi s-a părut un om corect și un cercetător serios. Vreau să-i studiez notițele și să le compar cu manuscrisele ce le avem noi. Cred că notițele lui sunt o bază solidă, bine documentată pentru studiul primei cruciade. Mă ajuți, te rog, cu niște date?

- Sigur. Voi studia și eu notițele arheologului, dacă spui că acestea conțin date interesante. Dar, mai întâi, nu ai vrea să știi ce a stabilit poliția?

- Ba da, sunt foarte curios.

- Poliția a stabilit că autorii spargerii sunt cunoscuți hoți din locuințe și din hoteluri. Operează pe întreaga Rivieră, individual, pe cont propriu și la o scară mică, mărunțișuri. Ei nu cred că este opera unei bande specializate, cu pregătire în astfel de furturi. Dar nu exclud posibilitatea unui furt la comandă.

- Eu cred că este comanda vreunui colecționar de artefacte, de piese valoroase, alt interes nu văd, a spus Phillip. Sustragerea nu a fost bine pregătită. Cred că este implicat și acel director al institutului de cercetări marine, institut privat, din Menton. Poți afla cine sunt proprietarii firmei *Silver Teck* din Panama?

- Voi încerca să aflu. Nu ar fi rău să-l suni pe inspectorul Dupont, să afli ce nouăți are și el.

- Îl voi suna chiar azi. Spunea că mă caută el atunci când va afla ceva semnificativ. Sper să fi aflat ceva nou până acum.

Domnul Dupont chiar avea noutăți pentru Phillip.

- Domnule Chamont, mă bucur că m-ați sunat. În două, trei zile v-aș fi sunat eu, fiindcă am câteva noutăți pe care trebuie să vi le comunic. Unde vreți să ne întâlnim?

- Unde doriți dumneavoastră. Pot veni eu la Marseille, sau veniți dumneavoastră la domeniu?

- Vin eu la dumneavoastră, domnule Chamont. Este foarte plăcut acolo, departe de zgomotul orașului.

- Vă aștept cu plăcere. La ce oră ajungeți?

Înainte de amiază, pe la unsprezece?

- Perfect, vă aștept.

După ce a închis telefonul, Phillip a rememorat întâmplările petrecute în acea noapte, când a avut loc spargerea la muzeu. A analizat faptele și și-a stabilit câteva variante de lucru pe care urma să le discute cu domnul Dupont. Bineînțeles, dacă inspectorul nu ar fi venit cu date care să ducă la finalizarea anchetei. Doar lucra cu poliția.

Punctual, domnul Dupont a sosit la ora anunțată și a parcat mașina în fața hotelului, după care s-a îndreptat spre salonul restaurant.

- Bună ziua, domnule Dupont, l-a întâmpinat Phillip. Vă propun să luăm loc aici, la o masă. Vom lua prânzul aici, dacă sunteți de acord.

- Bineînțeles, domnule Chamont și vă mulțumesc. Cred că vreți să aflați cât mai repede rezultatele anchetei mele, de aceea trec direct la subiect.

- Vă ascult.

- Ceea ce am aflat până acum este încurajator. Au fost identificați și verificați cei doi spărgători, unul decedat și celălalt rănit. Sunt spărgători de duzină, operează mai ales la vilele de vacanță ai căror proprietare le folosesc doar pe perioada sezonului estival. Junôt Gamal a operat și prin hotelurile de lux, primind informații și ajutor de la diverși complici, angajați, credem noi, în acele hoteluri.

- Dacă operau individual, cum au ajuns să organizeze, împreună, spargerea de la castel?

- Junôt a declarat că un anume Antoin, identificat de noi ca fiind Antoin Clarôn, i-a căutat, oferindu-le câte cinci mii de euro pentru sustragerea sceptrului din castel.

- Puțini bani.

- Da, asta ne-a surprins și pe noi. Dar le-a spus că este un castel păzit doar de un gardian, iar ușile pot fi deschise foarte ușor. Cât despre sistemul de alarmă, îmi pare rău să spun, l-au apreciat așa cum este: foarte simplu, rudimentar chiar.

- Aveți dreptate, știm asta. Ne-am gândit că nu este necesar un sistem sofisticat, nu avem mari valori de protejat. Oricum, a fost foarte eficient.

- Din nefericire pentru ei. Au crezut că poate fi dezactivat prin telecomandă, dar nu au remarcat că fiecare cameră avea proprii lor senzori cu minisistem de comandă. Care au funcționat bine.

.....